

Chương một

Gã Hành Khất Khùng Mặt Vàng

*Lâm Thiều Dịch Lộ Đang Nhộn Nhịp,**Gia Lăng Tiểu Điểm Tiếp Quần Hào!*

Vị trí của hai châu Cam châu Túc là ở nam ngạn sông Hoàng Hà, hình thế rất hùng vĩ, là trọng trấn phía Tây của nước Trung Hoa, bao bọc bằng các tỉnh Thiểm Tây, Thanh Hải, Tân Cương, và cũng là một động mạch lớn của các tỉnh kể trên, giao thông rất nhộn nhịp.

Hôm đó, chừng vào khoảng trước ngày Tết Thanh Minh độ mười bữa, ở cuối con đường Dịch Lộ huyện Lâm Thiều, có một tử điểm là Gia Lăng Giang, đột nhiên thấy chật ních những khách bốn phương chuyện trò inh ỏi nào là tiếng Lương Hồ, Lương Quảng, Hà Nam, Hà Bắc, thêm vào đó những tiếng khàn khàn với giọng nặng chình chịch ở miền Nam Ngoại thôi thì đủ mặt anh hào Tề, Lỗ, Yên, Triệu bát âm tạp trồn.

Bọn người này trời bẩm sinh ra đều có một bộ mặt rất hung dữ, ngang lưng, trên vai, đều thấy có ẩn tàng một món đồ gì phồng lên trong lớp quần áo, mà người ta có thể đoán được rằng: nếu không phải là bảo vật quý giá thì cũng là khí giới để phòng thân.

Đột nhiên, có tiếng chân bước ở trên thang lầu. Các người ngồi trên lầu chưa nhìn thấy rõ là ai thì đã nghe thấy một giọng khàn khàn cất tiếng kêu lớn:

- Mẹ kiếp! Hãy đem ngay lên đây cho gia gia mày một tô lớn thịt bò với hai bình rượu! Đem mau lên!

Kế đó, đã thấy một trái cầu thịt xuất hiện ở phía cửa thang lầu. Đi theo ở phía sau là một gã vừa gầy vừa cao như một cành phướn. Khi lên tới trên lầu, thì trái cầu thịt là một tên vừa lùn vừa mập đưa tay lên lau những giọt mồ hôi đang toát ra đầm đìa trên trán. Y vừa lau vừa cúi kính nhắc lại những lời y vừa mới nói:

- Hãy đem rượu thịt lên đây? Gia gia mày ăn uống xong còn phải lên đường gấp. Đã nghe thấy chưa?

Tiếng quát tháo của tên lùn mập vừa khô khan, vừa mạnh mẽ, như đã tụ cả lực đạo thành một luồng gió bay thẳng ra vậy.

Đối diện với cửa thang chừng hai trượng có trồng một cây mai quần trở theo lối rồng cuốn, trên đó có treo một ngọn Cung đăng, bên dưới bày một bộ bàn ghế. Tả hữu hai bên, mỗi bên thấy ngồi một tên đại hán người tỉnh Sơn Tây.

Lúc đó vào khoảng giữa trưa, khí trời rất oi bức. Đại hán ngồi ở bên trái liền cởi áo xoay trần, để lộ một thân hình gân guốc. Y đang uống rượu, không ngờ chiếc đèn Cung đăng chấn động bởi tiếng quát tháo của tên mập lùn liền rớt xuống, khiến cho tên vệt trần đặt trên bàn bị đổ vãi tung tóe. Tên đại hán đó liền nhảy phắt ngay lên, chỉ vào tên lùn mập mà mắng chửi rằng:

- Đồ khốn kiếp? Muốn làm bộ hảo hán loại nào đây?

Chưa nói dứt lời, y đã chạy lại, giơ quả đấm, nhắm ngay huyệt Thần Đình của tên lùn mập mà đánh xuống.

Đầu tên lùn mập chỉ đứng tới nách tên đại hán đó, y chỉ có việc đánh ngang ra cũng đủ trúng huyệt tên ấy rồi.

Những hành động liên tiếp này lúc rời bỏ chỗ ngồi, chạy xông tới đánh thẳng ra chỉ trong chớp mắt, nhưng dưới con mắt những tay sành điệu thì họ đã biết ngay chiêu thức này chính là Trình gia Tam Bộ Hổ.

Trong võ lâm, môn Sơn Tây Sa Hà bảo Tam Bộ Hổ của Trình gia trang đã có từ ba mươi năm trước đây lừng danh khắp miền Tề, Lỗ. Lúc đó có người đã nhận ra, liền nói rằng:

- Hồng to mắt! Trêu vào hai con hổ Sơn Tây này sẽ có lắm chuyện cho mà coi!

Bỗng nghe thấy những tiếng ầm ầm như long trời lở đất Tiếp theo đó là ba tiếng "bộp bộp bộp". Mọi người quay đầu nhìn thì thấy tên lùn mập đã bị đẩy lui xuống cầu thang, nhưng chân bên phải vẫn còn dính chặt ở sàn lầu. Tên đại hán thì lại càng lúng túng hơn, tuy y chỉ lui lại có ba bước, và ba tiếng "bộp bộp bộp" ấy đã làm cho ba miếng gạch xanh lát ở dưới sàn nát vụn ra, bay tứ tung mà cứ coi bề ngoài thì không ai thua kém ai, nhưng đối với tay sành điệu, họ nhận thấy tên đại hán Sơn Tây đã bị thua kém đôi chút.

Lúc đó mọi người chứng kiến liền hò reo ầm ĩ đình tai. Có người nói:

- Trình gia Tam Bộ Hổ quả thật danh bất hư truyền!

Lại có người nói:

- Hôm nay chúng mình được sáng mắt ra!

Cũng có người nói:

- Dám chống chọi thẳng với Tam Bộ Hồ, kẻ cũng là một tay hảo hán đấy!

Nhưng câu nói ấy đã được thốt ra rất khẽ, hiển nhiên đương sự cũng hơi có chút e ngại. Lại có người khác khẽ giọng nói:

- Tam Bộ Hồ đã phải lùi lại ba bước!

Tiếp đó, lại có một giọng rất nhỏ như tiếng muỗi kêu trả lời rằng:

- Đó là lấy lùi làm tiến! Ha ha...

Trong đó cũng có người sợ làm méch lòng Trịnh gia trang, nhưng trong bụng lại không sao nhẫn nhịn được muốn chứng tỏ sự hiểu biết của mình, nên chỉ nghĩ thầm rằng:

- Tên lùn mập ấy là hạng người nào đây? Công lực của hán hiển nhiên còn cao hơn tên đại hán kia rồi.

Những chuyện xảy ra vừa rồi, tuy chỉ trong chốc lát nhưng tên đại hán thứ hai cũng đã hiểu biết liền. Trong lòng y đã nhận thấy rằng người bên phe mình rõ ràng đã bị lép vế. Mặc dầu có người đã vỗ tay khen ngợi, nhưng đó chẳng qua chỉ là một sự ngợi khen trái ngược hẳn.

Trong đám đông, có người khẽ nói:

- Ô kìa, đó chẳng phải Trịnh đại trang chủ của Trịnh gia trang là gì? Các người sẽ được coi một trận khoái con mắt!

Một người vội lên tiếng hỏi:

- Thế còn anh chàng lùn mập kia, nhà người có biết là ai không?

Người ấy đáp:

- Tuy không biết rõ hán là ai, nhưng xem y sử dụng bộ pháp Bàn Căn Thối vừa rồi, có lẽ hán thuộc về môn phái của Lạc Dương Lưu gia trại.

Một người khác hỏi:

- Tam Bộ Hồ vừa rồi coi như bị thua là tại sao đó?

Người ấy đáp:

- Vừa rồi Tam Bộ Hồ đã dùng điệu "Hồ đối xuống vực" còn tên lùn mập thì giờ chưởng bên phải lên đón đỡ, công phu then chốt toàn ở

phía hạ bàn. Vì vậy, ta có thể đoán rằng môn đó tám chín thành là Bàn Căn Thối. Bằng không, y đã bị đẩy té xuống thang lầu rồi còn gì.

Đại hán được người nọ xưng hô là đại trang chủ Trình Đại Hổ lúc đó vẫn đứng nghe những lời xì xào bàn tán từ trong đám đông thốt ra. Khi y nghe nói đến Lạc Dương Lưu gia trại thì hình như có vẻ khích động và nghĩ thầm:

"Không trách nó lại chả huênh hoang khoác lác đến thế! Thì ra chúng là nhân vật của Lưu gia trại".

Nghĩ đoạn, y giả bộ như không thèm để ý tới chuyện đó, liền nhảy ngay ra, nhìn vào mặt tái mét của Trình Nhị Hổ, rồi vòng tay, hỏi tên lùn mập rằng:

- Các hạ phải chăng là người của Lạc Dương Lưu gia trại?

Người gầy cao như cành phước đi theo tên lùn mập, từ nãy đến giờ vẫn đứng ở phía sau lưng tên đó, lúc này nhận thấy bạn mình đã chiếm được phần thắng, y cũng muốn xen vào câu chuyện cho vui, nên vội trả lời thay tên lùn mập rằng:

- Không dám! Không dám! Đúng như vậy đó. Đại ca tôi là người có danh như có bóng.

Trình Đại Hổ "hừ" nhạt một tiếng, nghĩ thầm:

"Thằng cha này ăn nói chẳng ra sao cả. Được rồi, ta hãy đánh cho người té quy trước, rồi sẽ cho tên lùn mập kia một bài học sau cũng chẳng muộn màng gì."

Nghĩ đoạn, y quay người hướng vào lăm đông, cất tiếng nói:

- Các vị đều đã nghe thấy rõ cả rồi đấy chứ? Tên này ăn nói phách lối, không có quy củ gì cả. Vậy xin quý vị hãy chứng kiến cho.

Nói rồi, y quay sang nói với tên gầy cao rằng:

- Các hạ đã có danh, lại còn có bóng, như vậy thì còn khách khí gì nữa! Hãy đem Bàn Căn Thối ra đây thử coi nào?

Hán tử gầy cao, một là vì ngứa ngáy chân tay, hai là ở trước mặt quần hào khoe khoang tài nghệ của mình, vừa nghe xong câu đó, y liền cất tiếng cười ha hả, rồi nói với các người có mặt tại đó rằng:

- Nếu mỡ dùng Bàn Căn Thối, dù có thắng được hấn cũng không phải là tay hảo hán.

Mọi người nhận thấy mình sắp được chứng kiến một cuộc giao đấu thật gay cấn nên không ai bảo ai, vội lùi cả lại dành một khoảng

đất trống. Những bàn ghế nào có thể làm vướng cản cũng được thu dọn cả đi. Có người nói với những tên hầu bàn ở trong tử điểm rằng:

- Các vị này toàn là những tay khét tiếng trên chốn giang hồ. Nay họ sắp thi thố tài nghệ đây, nếu ai sợ chết thì cứ việc lánh xa xa. Bằng không sợ chết thì cứ việc đứng đó mà coi.

Người đó nhắc đi nhắc lại mấy lần như vậy, đã thấy có năm ba tên phổ ky có tính hiếu kỳ ngẩn cổ lên, đứng sau quần hào.

Tục ngữ thường có câu: "Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị". Hôm nay ở trong Gia Lăng tử điểm này toàn là những nhân vật thuộc Tam Sơn Ngũ Nhạc, thường chỉ sinh hoạt trên đầu giáo mũi kiếm, vậy trừ phi có là anh ngốc thì kẻ đó mới nhận mình là người thứ hai.

Trịnh gia trang ở Sa Hà bảo và Lạc Dương Lưu gia trại nếu cứ theo con sông Hồng Hà mà ngược dòng trở lên, thì suốt mấy tỉnh thuộc vùng đó, người nào mà chả biết tiếng?

Lưu, Trịnh hai nhà xưa nay vẫn rất thích phô trương oai phong của mình với khắp võ lâm thiên hạ. Nay ở trước mặt anh hùng hảo hán đông đảo như vậy chính là một cơ hội hiếm có.

Đại hán lùn mập liền dương dương tự đắc, quay sang nói với quần hào đứng quanh đó rằng:

- Vị đại ca này chính là Quá Sơn Chuởng Lưu Hải của Lưu gia trại đấy.

Vừa nói y vừa giơ tay chỉ vào hán tử cao gầy nọ, rồi nói tiếp:

- Năm nọ, tại Cổ Lô Hà, chính vị này đơn thân ác đấu với Ba Yến Song Sát.

Quần hào quanh đó liền cổ võ ầm ầm như sấm động. Đại hán cao gầy được gọi là Quá Sơn Chuởng Lưu Hải vội chấp tay vái chào quần hùng một lượt, ra chiều cảm tạ sau đó mới đưa ra vẫy Trịnh Đại Hồ quát lớn:

- Có giỏi hãy chống đỡ chuởng này của mỗ.

Tiếng quát vừa dứt y đã nhanh nhẹn bước tới phía bên trái Đại Hồ sử dụng chuởng thế Trích Tinh Hoán Đầu tấn công. Chuởng phong của y từ trên bổ thẳng xuống đầu đối phương rất dũng mãnh nhưng sắp đánh tới nơi thế chuởng bỗng xoay ngang nhắm vào hai mắt đối phương mà tập kích.

Năm nọ khi giao đấu với Ba Yển Song Sát chính y đã sử dụng tuyệt chiêu này để chiến thắng. Chiêu thức này lợi hại ở chỗ mau lẹ và dũng mãnh phi thường. Nhưng chuồng phong của y vừa quét tới nơi chỉ nghe một tiếng bùng, Đại Hổ nhanh như điện chớp lách ra phía sau lưng đối phương. Thế chuồng ấy của Lưu Hải liền đánh trúng cái khăn thờ thần kê ở sau lưng Đại Hổ khiến cho bụi bay mù mịt gỗ vụn bắn tung toé.

Lưu Hải đánh hụt thế chuồng lợi hại đó trong lòng đã thầm biết đối phương không phải tay vừa. Trong lúc cấp bách y quên mất cả việc dụng môn võ Bàn Căn Thối đã nổi danh bá đạo của Lưu gia trại.

Y vội sà người nằm sát xuống mặt đất chân móc ngược lại phía sau một thế. Thế thức này trong cái né tránh lại còn bao hàm thế công nhưng chỉ để sử dụng trong lúc cấp thời.

Hai người vừa ra tay giao đấu với nhau, tất cả quần hào đứng quanh đó đều im hơi lặng tiếng, chăm chú theo dõi thậm chí đến cả nhịp tim đập của mọi người đều nghe thấy rất rõ.

Lúc đó quần hào đều reo hò cổ vũ kêu như sấm động, rồi dạt ra hai bên chừa ra một khoảng trống rộng rãi ở giữa đấu trường.

Đại hán lùn mập và Nhị Hổ đều đưa mắt nhìn nhau. Cả hai chỉ sợ đối phương đột nhiên ra tay tập kích.

Trong đấu trường đôi bên vẫn thủ thế tìm kiếm sự sơ hở của đối phương chưa bên nào chiếm được thượng phong.

Quá Sơn Chuồng Lưu Hải như không nhận nài được nữa hai mắt trợn tròn xoe vạm chân khí lên khắp toàn thân rồi bỗng quỳ một gối xuống sát mặt đất, song chuồng từ từ theo hai bên tả hữu mà đẩy ra.

Lúc ấy đôi bên đứng cách nhau có đến hơn hai trượng Trịnh Đại Hổ vội uốn lưng thót bụng hai chân từ từ đi động chuẩn bị đối phó thế công sát thủ đối phương.

Giữa lúc trận chiến đang đi vào chỗ sinh tử, bỗng có thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu rót vào tai Lưu Hải rằng:

- Bạn đã quên sử dụng Bàn Căn Thối hay sao?

Lưu Hải được người nọ nhắc nhở tới mới như người nằm mơ vừa chợt tỉnh, mừng rỡ khó tả, vội quay đầu lại nhìn, thì vừa lúc ấy ở phía cầu thang có những tiếng lộp cộp nổi lên.

Một ông già tay chống trúc trượng quần áo lam lũ đầu tóc bù rối, bước lên lầu. Ông già nọ giương cặp mắt ti hí lên nhìn khắp nơi một lượt, oang oang nói:

- Tiểu nhị đâu? Mau kiếm cho lão nhi một chỗ ngồi nghỉ chân! Ôi chà! Sao chân của lão lại mềm nhũn như thế này?

Gọi liên hai lần mà không thấy ai lên tiếng trả lời, ông già nọ liền chống cây trúc trượng gạt mọi người ra, tiến thẳng vào giữa đấu trường.

Có người hảo tâm, chỉ sợ ông già nọ bị nguy hiểm đến tính mạng, vội quát bảo:

- Nay, ông già kia, không muốn sống nữa hay sao đó?

Ông già nọ làm như không nghe thấy gì lắm bậm nói:

- Lúc này nếu có được một tô cơm nguội và một gáo nước lạnh uống cho mát ruột thì thật là thú vị quá!

Nói dứt lời, ông ta liền xăm xăm bước tới phía trước, chỉ còn cách Lưu Hải chừng hơn hai thước. Hán tử mập lùn chỉ sợ ông già nọ phá hỏng mất trận đấu, liền cất tiếng mắng chửi:

- Tên già này mù hay sao!

Y vừa thóa mạ, vừa vội xông ngay ra ngăn cản, trông hình dạng của y đã giống hệt một trái cầu thịt, trong lúc hấp tấp chạy ra, thật chẳng khác nào một con heo nái khiến những người đứng xung quanh đó không sao nhìn được, đều bung miệng mà cười.

Đại hán lùn mập đang lúc tức giận, thấy mọi người có vẻ muốn chế nhạo mình, liền nghĩ thầm: "Lão già chó chết này, nếu không cho người ném chút đau khổ thì gia gia đây không sao hả được cơn tức giận".

Nghĩ đoạn, y liền cố ý làm ra vẻ trượt chân, trong lúc lảo đảo liền đưa ngay chân phải ra móc lấy chân ông già nọ mà hất ngược lên. Nhưng chỉ nghe đến soạt một tiếng, mọi người bỗng thấy trái cầu thịt lăn quay ra đất, chổng bốn vó lên trời.

Quần hào đều trở mắt lên nhìn cả vào ông già nọ, thấy ông ta vẫn đứng sừng sững tại đó, mặt lộ vẻ ngơ ngác. Tiếng ồn ào bàn tán liền nổi lên không ngớt. Có người nói:

- Ủa! Tại sao lại có chuyện lạ như thế được!

Lại một người khác nói:

- Chẳng lẽ y bị trúng gió chẳng?

Rồi một kẻ khác nữa nói:

- Có lẽ ông già này đã ra tay cũng nên?

Có người làm ra vẻ hiểu biết hơn, lớn tiếng mắng chửi:

- Ông già này tay buông xuôi, chân không cử động gì cả thì làm sao có thể ra tay cho được? Hãy cầm cái mõm thối đó lại đi, đừng đánh rầm đánh rít âm ỉ lên như thế nữa!

Lại có kẻ nói:

- Có lẽ vì bụng hấn nhiều mỡ quá, ngồi lâu khí huyết không lưu thông được, cho nên vừa mới bước ra đã lão đảo ngã lăn ra đấy thôi.

Quần hào mỗi người nói một câu, khiến nhất thời nơi đó ồn ào như vỡ chợ. Quá Sơn Chuông Lưu Hải vội ngồi sụp xuống, nâng hán tử mập lùn dậy, đưa mắt xem xét tuyệt nhiên không phát hiện được điều gì lạ lùng cả, vội hỏi:

-Ủa? Tại sao lại có chuyện lạ lùng như vậy?

Đại hán mập lùn mặt cũng lộ vẻ ngơ ngác, đáp:

- Kỳ quái! Kỳ quái thật! Chẳng lẽ gia gia này ngày hôm nay lại gặp phải tà môn ngoại đạo chẳng?

Lưu Hải bèn nghĩ thầm:

- Ủa! Chẳng lẽ lại là thủ đoạn của lão già này hay sao?

Y liền đưa mắt quan sát ông già nọ, thấy ông ta tuổi trạc ngoài bảy mươi, đầu tóc bù rối, khuôn mặt dơ bẩn vàng khè, hai mắt bất thần, mõm như cười mà không phải là cười, trông rất khó coi, mình mặc một cái áo vá năm ba mảnh, hai ống quần rách nát bên cao bên thấp vén lên tới tận đầu gối. Bên ngoài ống quần có thấy cột một miếng vải cũng rách như tổ đĩa, mỗi khi có luồng gió thổi tới, miếng vải rách đó cứ bay tung lên như những cánh bướm.

Lưu Hải tuy là một người tiếng tăm khá lừng lẫy và xưa nay cũng rất ngông cuồng nhưng y vốn là một tay lão luyện giang hồ, có rất nhiều kinh nghiệm lịch duyệt, cho nên y không dám khinh thường, liền nghĩ bụng:

- Lão già này không có vẻ gì là khác thường, con mắt lơ dờ sắc mặt vàng khè, chẳng lộ một điểm nào là tay có võ công kinh người cả. Vậy ta hãy thử y một phen xem sao?

Nghĩ đoạn y liền cong tay lại thét lớn một tiếng, mười ngón tay như mười cái móc nhằm Thước Kiều huyết của ông già nọ chop tới.

Sự thể hiện biến chuyển như vậy khiến cho quần hùng có mặt tại đó đều giật mình kinh hoảng dù có ai muốn ra tay giải cứu cũng không còn kịp nữa.

Nhưng chỉ nghe thấy ông già nọ lớn tiếng kêu ôi chà, vội run rẩy giơ cây trúc trượng lên chống đỡ, mồm thì la lớn:

- Khiếp thật? Người mạnh tay như thế, lão phu làm sao thọ lãnh nổi?

Mọi người chăm chú nhìn, chỉ thấy Quá Sơn Chuông Lưu Hải cứ ngẩn người ra như tượng gỗ, dường như đã gặp phải chuyện gì rất kinh người vậy.

Ông già nọ lại lớn tiếng kêu la:

- Quái thật! Lão phu đã chạy đến hụt hơi, tới đây định xin một chút cơm nguội ăn cho đỡ đói, và một chút nước lạnh uống cho đỡ khát, chứ lão phu có quấy rầy gì ai đâu... Tửu điểm này lòi thoi quá! Đến cả một chỗ ngồi cũng không có nốt... Chân của lão phu đã mềm nhũn ra rồi...

Dứt lời, ông ta liền ngồi phịch ngay xuống sàn, quăng cây trúc trượng sang một bên giơ tay lên gãi đầu lia lịa, mồm vẫn cứ lải nhải mãi như thế không ngớt.

Lúc ấy, phía thang lầu lại nổi lên những tiếng lộp cộp, có tiếng của bọn tửu bảo đồng thanh la lớn:

- Đại tổng quản đã tới!

Chỉ thấy một hán tử trung niên, tuổi trên dưới tứ tuần, áo mao chỉnh tề, tay cầm một chiếc roi ngựa, sắc mặt vui vẻ tươi cười, bước lên trên lầu. Đi theo sau y có hơn mười võ sĩ hộ vệ. Bỗng nghe thấy người nọ hỏi lớn phổ ky rằng:

- Hôm nay khách tới có đông không?

Một tên phổ ky vội khom lưng đáp:

- Bẩm đại tổng quản, hôm nay tề điểm thật may mắn, khách đến rất đông đảo, không còn chừa một chỗ trống nào cả.

Người được gọi là đại tổng quản nọ nói: "Tốt lắm", rồi quay sang quần hào chấp tay, lớn tiếng nói:

- Chư vị anh hùng chẳng lẽ lại đều có ý muốn tới Kim Phật giáp cả chẳng. Bể nhân được lệnh của giáp chủ đặc biệt tới đây nghênh đón chư vị.

Quần hùng liền reo hô hoan hô ầm ĩ. Vị đại tổng quản nọ lại nói tiếp:

- Sáng mai đã là ngày vui của tề giáp chủ. Để đền đáp tấm thịnh tình của quý vị đã không quản ngại đường xá xa xôi mà giá lâm, nên tề giáp chủ đã ban lệnh, phàm vị nào là khách của Kim Phật giáp thì việc ăn uống của những vị đó đều do người của bốn giáp lo liệu hết, chư vị bất tất phải quan tâm đến.

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hiện ở dưới lầu đã có chuẩn bị sẵn ngựa, thỉnh chư vị hãy tới tề trang. Bể nhân còn có chút việc gấp, xin đi trước một bước.

Nói dứt lời, y lại chấp tay, vái khắp quần hào có mặt tại đó một lượt, rồi mới đi xuống dưới lầu. Quần hùng lại reo hò hoan hô ầm ĩ, có người nói:

- Đại tổng quản khí độ quả thật bất phàm, tới lui đều lễ chu đáo.

Một người khác nói:

- Nếu không thế, làm sao có thể đảm đương nổi chức vị đại tổng quản của Kim Phật giáp?

Lại có người hỏi bọn võ sĩ quản sự của Kim Phật giáp hiện đang đứng cạnh đó vắng lên:

- Đại tổng quản vừa nói như vậy, thì bao giờ chúng ta bắt đầu khởi hành?

Bọn võ sĩ đồng thanh đáp:

- Đi ngay bây giờ. Dưới lầu hiện đã sẵn ngựa, chúng ta đến thẳng về phía Tây, đến Tần Lũng nghỉ tạm một đêm, rồi qua Không Động, tiếp tục tiến thẳng tới Sáng mai, chúng ta đã tới Kim Phật giáp.

Mọi người nghe nói đều hoan hỉ bàn tán ồn ào. Có một người dường như là đứng đầu bọn quản sự đó, đưa mắt nhìn mọi người một lượt, mặt lộ vẻ không vui. Sau đó y mới lớn tiếng nói:

- Vừa rồi, tại hạ có được nghe người của bốn giáp báo tin rằng: "Có hai vị anh hùng đã so tài cao thấp ở nơi đây". So sánh võ công là chuyện thường tình của giang hồ, nhưng mấy bữa nay là những ngày

vui mừng của tề giáp chủ chúng ta, xin quý vị hãy nể mặt giáp chủ một phen.

Quần hùng đều lên tiếng đáp:

- Lễ dĩ nhiên là như vậy.

Sau đó, Lưu, Trịnh hai phe và mọi người cùng theo bọn quân sự đi xuống dưới lầu, lên ngựa, nhằm hướng Tây tiến phát.

Kim Phật giáp là một trọng ải của địa danh Cam Túc, phía Tây dựa Ngọn Đình Quan mé Đông gần Không Động, hướng Bắc giáp Tần Lũng. Trên đỉnh núi mây bao phủ trùng điệp, tiếng thông reo vi vu, nước chảy róc rách quả thật là một nơi phong cảnh hữu tình, hùng vĩ khôn tả. Tương truyền vào đời sơ Đường, trên đỉnh núi, nơi những đám mây bao phủ, thường thấy xuất hiện một pho Kim Phật, cao tới hơn mười trượng, hào quang muôn đạo tỏa ra khắp nơi. Sự hiển linh ấy khiến những dân cư quanh đó đều tấp nập kéo tới triều bái. Sau đó một vị đạo sĩ tới đó ẩn cư, rồi lập một căn nhà tranh ở trên đỉnh núi. Một đêm nọ, ông ta liền viết lại hai chữ "Kim Phật", rồi bỏ đi mất dạng. Về sau, có người nhớ tới giai thoại trên, liền thiết lập một ngôi Kim Phật tự trên đỉnh núi để thờ phụng.

Dưới chân giáp, cổ thụ mọc cao chọc trời. Những khóm tre, những bụi trúc bên những dòng sông uốn khúc quanh co, cảnh sắc thật là tao nhã thoát tục. Cách bờ sông không xa, có dựng một cái cổng tam quan trên có đề ba chữ Kim Phật giáp. Sau cái cổng tam quan đó là một con đường đá, rộng khoảng chừng hai trượng, có thể đi lọt được hai ngựa. Hai bên đường, hoa cỏ tất tươi. Đi hết con đường đó liền tới một vòng tường thành thấp, cửa thành mở rộng, bên trong là một cái sân lớn rộng, bên trên được trải bằng những viên đá to bằng trứng ngỗng. Ở giữa sân là một con đường thông đạo dẫn thẳng tới trước cửa trang viện.

Bên trong trang viện là sáu gian đại sảnh tiếp nối nhau san sát trông thật hùng vĩ trang nghiêm. Hai chiếc vòng đồng lớn treo trên cửa cái, bên trên có khảm hai chiếc đầu thú, rất linh động.

Trong chính sảnh, hai bên tả hữu có đặt mỗi bên một cái giá, có cắm đủ mười tám loại võ khí, chuyên để cho các tráng đinh hộ trang sử dụng.

Đó chính là trang viên của Kim Phật giáp chủ.

Những dân cư quanh đó quen xưng hô vị chủ nhân trang viện này là Kim Phật giáp chủ. Cũng có người gọi chỉ bằng hai tiếng giáp chủ.

Nhưng còn tên họ của người này là gì, tuổi tác bao nhiêu, mặt mũi ra sao, cùng nguyên quán ở đâu, thì không một ai hay biết cả.

Thì ra vị Kim Phật giáp chủ này hồi ba chục năm về trước đã hoành hành ngang dọc suốt giải Nam ngạn sông Hoàng Hà, một tay sử dụng Bát Bộ Truy Hồn Kiếm, một tay sử dụng toàn bộ chín mươi bảy thức Toái Bia chuởng, đã đánh bại không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán trên chốn giang hồ.

Trong võ lâm Trung Nguyên, từ hạng tiểu tốt cho đến những vị lão thành, hễ nhắc tới Toái Bia Chuởng Trương Tông Khê là không một ai không được nghe danh, và đều khen ngợi ông ta là một tay anh hùng hảo hán. Sau đó, không biết tại sao, Trương Tông Khê bỗng dưng không xuất hiện ở Nam ngạn sông Hoàng Hà nữa mà lại tới Kim Phật giáp này chọn một nơi phong thủy rất tốt để xây cất trang viện.

Trong trang có nuôi võ sư hộ viện, quản sự, tráng đinh. Các nhân vật Nam Bắc thủy lục, những nhân vật Hắc Bạch lưỡng đạo khi hay tin đều tìm tới kết giao.

Năm nay Trương Tông Khê ăn thọ sáu mươi. Ông ta liền nghe theo kiến nghị của vị đại tổng quản Tề Như Phong phát thiệp mời khắp Quan ngoại, Đại giang Nam Bắc anh hùng hảo hán Hắc Bạch lưỡng đạo đến tham dự bữa tiệc đại yến ăn thọ sáu mươi này.

Danh hiệu Kim Phật giáp chủ tuy rất lừng lẫy trên chốn giang hồ nhưng từ ngày Trương Tông Khê ẩn cư ở Kim Phật giáp tới giờ, thì cái danh tiếng Kim Phật giáp chủ chỉ là truyền thuyết trên chốn giang hồ mà người trong võ lâm đều chỉ nghe thấy danh tiếng mà chưa ai được gặp mặt bao giờ. Cho nên lần này ông ta vừa gửi thiệp đi mời võ lâm đồng đạo, thì tiếng đồn đã sớm loan truyền trên khắp chốn giang hồ. Có những kẻ không nhận được thiệp mời cũng sửa soạn lễ vật tới tham dự để mong được gặp mặt giáp chủ xem là nhân vật như thế nào?

Hôm đó, từ trong đến ngoài trang viện không khí rất tấp nập, nhộn nhịp lạ thường. Bọn nô bộc tạp dịch chạy tới chạy lui như mắc cửi. Các quản sự thì đều vội đốc thúc các bọn tạp công quét dọn phòng ốc để chuẩn bị chỗ cho quần hùng nghỉ ngơi.

Từ cửa trang viện cho tới tận bờ sông đều có người đứng đón chờ nghênh tiếp các lộ hảo hán. Thật là cảnh tượng tấp nập cực độ.

Trời vừa hừng sáng, Kim Phật giáp chủ Trương Tông Khê đã áo mào chỉnh tề, sắc mặt rất vui vẻ, cười ha hả không ngớt miệng, đích thân ra tiếp đãi các tân khách tới chúc thọ.

Vì là ngày công khai ăn thọ lần thứ nhất cho nên ông ta không sao tránh được sự cao hứng hiện trên nét mặt. Đại tổng quản Tề Như Phong sớm đã bày sẵn các nghi thức chúc thọ rất long trọng. Lần này mọi sự ông ta đều muốn phô trương cho thật lớn lao mong cho tên tuổi của Kim Phật giáp lại càng được lẫy lừng hơn nữa.

Bỗng nghe thấy từ cửa trang có tiếng truyền báo vọng vào:

- Ý Châu Tam kiệt tới! Trường Bạch Ngũ Hồ tới!

Vì thanh âm này hãy còn cách rất xa, cho nên không nghe được rõ cho lắm. Kế đó, lại có người lớn tiếng nhắc lại:

- Ý Châu Tam Kiệt... Trường Bạch Ngũ Hồ...

Tiếng truyền báo đó tới phòng tiếp nhận lễ vật. Quản sự liền thân nhận những tặng vật đó, rồi sai người chạy vào trong đại sảnh thông báo cùng giáp chủ.

Giáp chủ nghe báo vội vã đi ra bên ngoài đại sảnh nghênh đón Ý Châu Tam Kiệt cùng Trường Bạch Ngũ Hồ, hàn huyên và đáp tạ một hồi rồi giáp chủ dẫn nhóm người đó vào trong đại sảnh, kêu bọn tráng đinh dâng trà.

Đang lúc ấy, lại có thanh âm truyền báo:

- Khai Phong Viễn Dương phiêu cuộc Trần tiêu đầu, Hồ Bắc Dương Hằng An phiêu cuộc Hoàng lão tiêu đầu Giang Lăng Tiền Đại trang chủ, Lĩnh Nam Lương Hùng Hoa võ sư.

Một hồi lâu sau, lại có tiếng báo tiếp:

- Lao Sơn Tứ Sát, Thiên Mục Ngũ Quỷ.

Nhưng người báo tin này, khi đọc tới chữ "Quỷ" cảm thấy rất khó nghe, nên y hén thuận miệng đổi thành chữ "Tiên". Y lớn tiếng hô:

- Thiên Mục Ngũ Tiên tới!

Thanh âm của y rất lớn, Kim Phật giáp chủ nghe đọc tới tên đó cũng phải bật phì cười.

Xưa nay đối với bọn Ngũ Tiên này, ông ta đã có một ấn tượng không tốt, nhưng hôm nay đang là lúc cao hứng, cho nên ông ta cũng cảm thấy chữ Tiên này có thể miễn cưỡng chấp nhận được.

Không lâu sau, lại có tiếng truyền báo tới:

- Sơn Tây Trịnh gia bảo, Lạc Dương Lưu gia trại.

Kim Phật giáp chủ thấy ngày hôm nay những anh hùng hảo hán có tên tuổi đều tới chúc thọ như vậy, không sao nên nổi sự vui mừng liền cười ha hả hoài, hết chạy Đông lại chạy Tây, tiếp đãi các vị tân khách không lúc nào ngừng.

Lúc ấy bọn quản sự môn đã vội bày ngay tiệc rượu ra, để các tân khách tới trước khai vị. Chỉ trong chớp mắt, đã qua giờ Ngọ. Anh hùng hảo hán của Hắc Bạch hai đạo đã tới gần đông đủ.

Kim Phật giáp chủ liền bắt đầu khai tiệc, cùng quần hùng nâng ly lên, vui vẻ cạn hết chén này qua chén khác. Chủ khách đều hoan hỉ chúc tụng nhau thật là náo nhiệt khôn tả.

Quần hùng tới đây đa số, một là vì có ý muốn giao hảo với vị Kim Phật giáp chủ này, hai là ai nấy đều muốn phô trương nghĩa khí, cho nên ai nấy đều nói:

- Hôm nay chúng tôi đã may mắn được giáp chủ chiếu cố tới, sau này nếu có việc gì sai bảo, giáp chủ nói một câu thôi, anh em chúng tôi chẳng khi nào dám từ nan.

Có kẻ nói:

- Trên giang hồ này, với danh vọng lừng lẫy của giáp chủ, thì còn ai dám tới cửa vuốt râu hùm nữa.

Thiên Mục Ngũ Quỷ bỗng xen lời nói:

- Chỉ có mặt Thiên Mục Ngũ Tiên này ở đây cũng gọi là đủ lắm rồi.

Bọn Thiên Mục Ngũ Quỷ này vẫn ghi nhớ nằm lòng chữ "Tiên" của người vừa truyền tin đã xưng lên, cho nên lúc này liền cố ý vận dụng nội lực nhắc lại, để cho quần hùng trong sảnh đều nghe thấy rõ.

Lão nhị Hồ Nhân Kiệt trong nhóm Ý Châu Tam Kiệt xưa nay vốn rất ác cảm với bọn Thiên Mục Ngũ Quỷ này, vừa nghe dứt liền lạnh lùng lớn tiếng nói:

- Tiên gì! Tiên cái khỉ khô thì có!

Bọn Thiên Mục Ngũ Quỷ nghe nói liền nhảy bắn ngay lên, quát lớn:

- Tên tặc tử kia, người dám mắng chửi xỏ xiên anh em gia gia phải không?

Hồ Nhân Kiệt không phịu lép, cũng đứng phắt dậy, cười nói:

- Mắng chửi các người thì đã sao! Thiên Mục Ngũ Quỷ bất quá chỉ đáng cho người ta tóm cổ quăng xuống gậm cầu là cùng.

Thì ra bọn Thiên Mục Ngũ Quỷ này, có một lần ở Bá Kiều, giáp phía Tây thành Tây An, đã đánh phá một tiêu xa, giết chết phiêu xa và mười mấy người trong tiêu cuộc đó. Lúc ấy chỉ còn sót lại một già một trẻ nhưng không phải là người của phiêu cuộc. Bọn Thiên Mục Ngũ Quỷ nay lại còn muốn ra tay sát hại nốt. Đó là phạm vào điều đại kỵ trong giới Hắc đạo. Vừa may...

Lúc đó có một vị lão tăng đi qua, bất nhẫn trước hành động đuổi tận giết tuyệt của bọn Ngũ Quỷ liền nổi giận nắm cổ bọn chúng từng tên một quăng xuống dưới gậm cầu ở cạnh đó. Lúc ấy còn nghe thấy vị lão tăng đó nói:

- Lão này xưa nay không ưa những kẻ nào phá giới luật của Hoàng Giác tự. Các người thật đáng tội lắm! Đáng tội lắm!

Việc đó không bao lâu sau được loan truyền ra khắp chốn giang hồ, khiến không một ai là không hay biết bọn Thiên Mục Ngũ Quỷ đã bị lão tăng nọ trừng trị, nhưng không ai biết vị tăng nhân nọ là ai, và trụ trì tại chùa nào?

Mấy năm gần đây, bọn Thiên Mục Ngũ Quỷ đã phải trốn chui trốn nhủi, không dám lộ mặt ra khỏi Huy Châu, vì chỉ sợ lại gặp phải vị tăng nhân nọ.

Lúc này chúng đã uống khá nhiều rượu, nhất thời nổi cao hứng mới thốt ra những câu khoác lác trên, tưởng rằng sẽ gây được oai phong ở trước mặt mọi người. Ngờ đâu lại bị Hồ Nhân Kiệt moi móc chuyện xấu xa ấy của bọn chúng ra, thật là khôn quá hóa dại.

Lúc ấy Đại Quỷ tức giận quá liền gầm lên một tiếng giương nắm ngón tay ra, nhắm thẳng vào mắt Hồ Nhân Kiệt chộp thẳng tới. Hồ Nhân Kiệt vốn là một người rất nóng nảy, cũng không chậm trễ liền nghiêng đầu né tránh, rồi quài tay ra sau lưng rút luôn trường kiếm ra khỏi vỏ.

Sự thể bỗng dưng biến chuyển đột ngột như vậy, khiến cho những hảo hán có mặt tại đó đều kêu la ầm ĩ. Còn lại tứ Quỷ trong nhóm Ngũ Quỷ và nhị Kiệt trong bọn Tam Kiệt cũng đều xông cả lại, gia nhập trận chiến, khiến cho cuộc diện biến thành một trận hỗn chiến rất náo động.

Kim Phật giáp chủ thấy vậy, mặt lộ vẻ không vui, vội quát lớn:

- Xin các vị hãy ngừng tay lại!

Chỉ nghe thấy tiếng quát này cũng đủ thấy công lực của Kim Phật giáp chủ cao thâm kinh người. Lúc ấy Ngũ Quỷ với Tam Kiệt đều vội nhảy ra khỏi vòng chiến.

Kim Phật giáp chủ liền trầm giọng nói tiếp:

- Bất cứ mọi chuyện lớn nhỏ gì, hôm nay là ngày vui của Trương mỗ, xin quý vị hãy nể mặt mà tạm thời bỏ qua cho. Thôi, hãy trở về chỗ ngồi uống rượu đi! Ai không uống là đã coi rẻ Trương mỗ vậy.

Ngũ Quỷ và Tam Kiệt đều cố nén lửa giận trở về chỗ ngồi. Lão Đại của nhóm Ngũ Quỷ thấy trận đấu bất thành, muốn lấy lại đôi chút thể diện, liền nói:

- Không phải là Thiên Mục Ngũ Tiên chúng ta nói dóc, chứ làm gì có chuyện bị quăng xuống dưới cầu cóc khô gì đó mà chỉ đều do người trên giang hồ đã bịa đặt ra hết. Cũng không có sư già, sư con nào dám trêu ghẹo vào bọn Ngũ Tiên này cả.

Y vừa nói tới đây, bỗng nghe tiếng của người xưng danh ở ngoài trang nói vọng vào:

- Huy Châu Hoàng Giác Tự Ngũ Minh Thượng Nhân tới.

Ba chữ Hoàng Giác Tự này vừa lọt vào tai bọn Ngũ Quỷ, khiến bọn chúng đều giật mình kinh hãi. Thì ra bọn Thiên Mục Ngũ Quỷ này trong đầu lúc nào cũng ghi sâu ba chữ Hoàng Giác tự, cho nên khi vừa nghe nhắc đến, chúng đều kinh tâm táng đờm, thối lui về phía sau mấy bước, miệng lắp bắp nói vài câu, rồi lủi luôn vào đám quần hùng, lén lút đưa mắt nhìn trộm ra bên ngoài xem sao?

Lúc ấy Kim Phật giáp chủ vừa nghe nói là Huy Châu Hoàng Giác tự Ngũ Minh Thượng Nhân mặt liền lộ vẻ cao hứng vội đứng phắt dậy hỏi:

- Ngũ Minh Thượng Nhân Phật giá giảng lâm đây ư?

Rồi ông ta vội quay lại dặn bảo bọn quần sự rằng:

- Mau vào dọn một mâm tiệc chay đem lên, để ta đích thân ra tiếp rước vị ấy.

Nói xong ông ta liền rảo bước chạy ra ngoài. Không bao lâu sau, y liền dẫn một vị lão hòa thượng vào trong đại sảnh. Các tân khách đều đưa mắt nhìn thấy lão hòa thượng đôi lông mày thọ dài xuống tận má, hai mắt sáng như sao. Kim Phật giáp chủ lớn tiếng giới thiệu cùng mọi người:

- Vị này là người trên giang hồ đã được đức danh là Đại La Kim tiên, Huy Châu Hoàng Giác Tự Ngự Minh Thượng Nhân.

Trong sảnh liền nổi lên những tiếng "Ngưỡng mộ" âm âm. Ngự Minh Thượng Nhân vội chấp tay, luôn miệng niệm "A Di Đà Phật". Có kẻ rành về những điển tích trên chốn giang hồ, trong tiệc liền đem những giai thoại về Ngự Minh Thượng Nhân ra kể cho mọi người nghe.

Theo lời người nọ, môn Kim Cương Chỉ của ông ta có thể đánh nát vụn một khối đá lớn khoảng cách hơn hai thước.

Có kẻ khác nói:

- Có một lần, tại Hàn Vân tự Ngự Minh Thượng Nhân đã dùng khí công chế ngự năm con mãnh hổ, khiến chúng không sao phản kháng lại được. Rồi chỉ không đầy nửa giờ sau, năm con mãnh hổ nọ đều mềm nhũn, té lăn ra đất.

Trong đó cũng có lắm kẻ muốn phô trương võ công của bốn phái, cố ý đề cao nhân mình, người nào người ấy đều khoe khoang, tranh luận đến nổi bắn cả nước bọt tung tóe.

Lúc ấy Thiên Mục Ngũ Quỷ đưa mắt nhìn trộm Ngự Minh Thượng Nhân, thấy chính là người mà ngày nọ đã quăng anh em chúng xuống dưới chân cầu, tên nào tên ấy đều hít một hơi khí lạnh, bụng kêu khổ thầm, rồi cùng chuồn thẳng ra ngoài.

Kim Phật giáp chủ dẫn Ngự Minh Thượng Nhân vào một gian tĩnh thất, rồi quát bảo bọn quản sự pha trà thơm dâng lên.

Kim Phật giáp chủ nói:

- Không ngờ bữa tiệc vui nhỏ mọn này của tại hạ lại làm kinh động tới Phật giá của Thượng Nhân, thật là đắc tội! Đắc tội!

Ngự Minh Thượng Nhân nói:

- Lão nạp được Chung Nam cư sĩ mời cho nên mới thuận đường ghé qua đây.

Đang lúc ấy, bỗng thấy có một tên quân sự vội vàng chạy vào, tay cầm một tấm giấy dâng lên. Kim Phật giáp chủ mở ra coi mặt liền biến sắc, vội đứng dậy, quay sang Ngũ Minh Thượng Nhân nói:

- Bên ngoài có chút việc cần phải giải quyết, xin Thượng Nhân cứ ngồi đây dùng chay, đợi chờ tại hạ giây lát.

Nói dứt lời ông ta liền vội bước ra bên ngoài. Kim Phật giáp chủ vừa ra đến ngoài đại sảnh, thấy quần hùng vẫn đang ăn nhậu vui vẻ người nào người ấy đều có vẻ rất cao hứng. Thấy giáp chủ ra tới nơi, ai nấy đều vội nâng chén chúc mừng. Giáp chủ vội chấp tay hoàn lễ khắp một lượt, rồi vội vã bước ra ngoài cửa trang.

Lúc ấy, bên ngoài phó tổng quản Trình Cương cùng bọn quân sự và các võ sư hộ viện mặt đều lộ vẻ lo âu. Chỉ nghe thấy Trình Cương nói:

- Trình mỗ tung hoành trên chốn giang hồ đã lâu năm mà chưa bao giờ nghe nói đến tấm bái thiếp này cả.

Một tên quân sự nói:

- Dường như tấm bái thiếp này báo hiệu một việc gì rất kinh hồn.

Một tên khác lộ vẻ giận dữ nói:

- Hừ! Cái gì là kinh hồn với không kinh hồn? Chúng ta, người của Kim Phật giáp này thì còn sợ ai nào!

Kim Phật giáp chủ nghe nói trong lòng cũng hơi cảm thấy phiền muộn liền lẳng lặng đi tới hỏi Trình Cương rằng:

- Người đưa tấm thiếp này đâu?

Mọi người thấy giáp chủ ra tới nơi đều im hơi lặng tiếng. Trình Cương liền đưa một cái hộp bằng gỗ tiểu, mở nắp lấy ra một tấm thiếp dài màu đen, trên lá thiếp có in một chiếc đầu lâu trắng hếu đưa cho giáp chủ, nói:

- Cái này dường như là Táng môn thiếp, bên trong là tấm bái thiếp.

Kim Phật giáp chủ giơ tay ra cầm lấy tấm thiếp đó lật đi lật lại mấy lượt rồi trầm nghĩ:

- Tại sao họ lại gửi tới Kim Phật giáp tấm thiếp này?

Ông ta nghĩ ngợi hồi lâu, miệng không thốt ra một lời nào cả. Lúc ấy Trình Cương cảm thấy có sự bất ổn, vội hỏi:

- Giáp chủ có biết rõ tấm thiếp này ngụ ý gì không?

Giáp chủ nói:

- Tấm thiếp này là của Vu Điền Hỏa Thần giáo, gọi là Tác vật thiếp, đã làm khiếp đảm giang hồ lâu năm.

Vu Điền Hỏa Thần giáo, mấy chữ này vừa lọt vào tai mọi người, khiến ai nấy đều ngẩn người ra như tượng gỗ, chân tay lạnh ngắt. Giáo chủ lại nói tiếp:

- Các người không hiểu rõ vật này cũng không lấy gì làm đáng trách. Tấm Cô Lâu thiếp này, trên giang hồ cũng rất hiếm người có dịp được trông thấy. Không biết Vu Điền Hỏa Thần giáo gửi đến đây để muốn yêu sách vật gì?

Ngừng giây lát, giáp chủ lại quay sang hỏi Trình Cương rằng:

- Trừ tấm thiếp này ra, còn có vật gì khác nữa không?

Trình Cương đáp:

- Chỉ có tấm thiếp này không thôi.

Kim Phật giáp chủ liền giật mình kinh hãi, nghĩ thầm:

- Hồng mất rồi! Thường nghe nói Vu Điền Hỏa Thần giáo nếu mỗi khi muốn lấy tính mạng của người, hoặc là một vật gì rất trọng yếu, thì chỉ đơn độc trao có tấm Cô Lâu thiếp màu đen thôi. Màu đen này là biểu lộ khổ chủ tuyệt đối không được nói năng lời thôi gì cả.

Nghĩ đoạn ông ta lại hỏi Trình Cương tiếp:

- Tấm thiếp này từ đâu đưa tới?

Trình Cương đưa mắt nhìn lão bộc giữ cửa. Lão bộc vội nói:

- Bẩm giáp chủ, tiểu nhân đứng ở ngoài cửa trang, bỗng thấy một luồng gió thổi qua rồi không hiểu tấm thiếp này từ đâu bay tới trước mặt. Tiểu nhân vội đưa tay ra đón lấy. Lúc ngừng đầu nhìn lên, thì thấy ngoài xa mấy chục trượng có một bóng đen, trong chớp mắt đã biến mất.

Kim Phật giáp chủ cũng không hỏi han nhiều nữa, liền cầm tấm thiếp đi vào trong đại sảnh, mặt lộ vẻ rầu rĩ không vui. Trong đại sảnh bọn anh hùng hảo hán vẫn vui vẻ ăn uống, chuyện trò rất cao hứng. Họ đang ồn ào kể lại mọi điển tích cùng những giai thoại trên chốn giang hồ. Có những kẻ khoác lác đều tự nhận rằng mình có

tham sự vào những việc kinh thiên động địa trong võ lâm, mặt thì dương dương tự đắc, tỏ vẻ rất mãn ý.

Lúc ấy Kim Phật giáp chủ liền giơ cao tấm Cô Lâu thiếp màu đen lên, lớn tiếng nói:

- Chư vị anh hùng có ai nhận ra được tấm thiếp này không?

Mọi người đều trở mắt lên nhìn, rồi lại đùn mắt nhìn nhau không ai biết rõ tấm thiếp đó biểu thị cái gì cả. Bỗng nghe thấy trong sảnh có người thất thanh la lớn:

- Vậy này là Vu Điền Hỏa Thần giáo, Tác vật thiếp có phải thế không?

Mấy chữ "Vu Điền Hỏa Thần giáo" như được bao hàm một uy quyền gì rất mãnh liệt vậy. Mọi người vừa nghe thấy đều hoảng sợ đến mắt tròn tròn mồm há hốc, không sao thốt ra tiếng được, Kim Phật giáp chủ nói:

- Không phải là Trương mỗ có ý muốn đuổi khách mà chỉ vì tấm Cô Lâu thiếp màu đen này bỗng dưng gửi tới cho Trương Tông Khê mỗ. Nếu như chư vị còn lưu lại nơi đây, thì thế nào cũng kết thù với Vu Điền Hỏa Thần giáo. Cũng không phải là Trương mỗ coi thường chư vị không đủ sức tương trợ, nhưng Hỏa Thần giáo này thế lực rất mạnh, khi hành sự lại bá đạo kỳ quái vô cùng. Chắc điều này các vị cũng đều đã biết rõ cả rồi.

Gần một trăm năm nay chẳng một ai dám đứng trước Hỏa Thần giáo mà nói nửa câu "không" cả.

Kim Phật giáp chủ nói tới đây liền đưa mắt nhìn khắp quần hào một lượt, thấy mặt người nào người ấy đều lộ vẻ sợ sệt. Có những kẻ nhất gan vội vã uống vài hớp rượu rồi lên ra cửa chuồn thẳng. Kim Phật giáp chủ thấy tình hình như vậy liền nói tiếp:

- Theo như tại hạ được biết thì khi mặt trời lặn, thế nào Hỏa Thần giáo cũng sẽ tới nơi. Vậy chư vị hãy cứ tiếp tục ăn nhậu đi! Nếu Hỏa Thần giáo không áp bức Trương mỗ quá mức thì cũng không đến nỗi phải động tới đao kiếm.

Tuy ông ta nói như thế, nhưng bọn hảo hán còn lại cũng vội vàng ăn uống qua loa, rồi đều lần lượt ngỏ lời cáo biệt. Có kẻ vừa rồi đây lớn tiếng khoác lác trước khi bỏ đi muốn gỡ lại đôi chút sĩ diện liền nói:

- Không phải là tại hạ không dám ở lại mà chỉ vì tới đây là muốn để dự cuộc vui, cho nên đã quên mất đem theo những món khí giới độc hại trong người, vậy khó lòng mà thi thố hết tài ba cho được. Xin đợi tại hạ trở về nhà lấy rồi sẽ quay lại đây ngay.

Người đó nói dứt lời, ai nấy đều xô ghế đứng dậy, ùn ùn rút lui hết. Trong đại sảnh chỉ còn lại Tương Dương Hằng An tiêu cuộc Hoàng lão tiêu đầu, Ý Châu Tam Kiệt, Trường Bạch Ngũ Hổ, Giang Lăng Tiên Đại trang chủ, Khai Phong Viện Dương tiêu cuộc Trần tiêu đầu. Các người vốn có giao tình rất thâm hậu với Kim Phật giáp chủ nên mới ở lại thôi. Đồng thời, trên chốn giang hồ họ đều nổi danh là hiệp nghĩa đạo, dù biết rằng mình chưa chắc đã đủ sức để trợ giúp, nhưng họ quyết không tham sanh hủ tử, để khỏi bị người đời cười chê.

Kim Phật giáp chủ rất đổi cảm kích, không dám thốt lên hai tiếng cảm tạ mà chỉ lặng lẽ đi vào trong tĩnh thất hội ý cùng Ngữ Minh Thượng Nhân, Thượng Nhân hỏi:

- Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, tại sao trông giáp chủ lại có vẻ ưu phiền như thế?

Kim Phật giáp chủ đáp:

- Thượng Nhân đoán rất đúng. Vừa rồi xảy ra một việc khiến cho tại hạ cảm thấy rất khó nghĩ.

Dứt lời, ông ta liền đem chuyện tẩm thiếp Cô Lâu màu đen của Vu Điền Hỏa Thần giáo nói lại cho Thượng Nhân nghe. Ngữ Minh Thượng Nhân chấp tay, cau mày nói:

- A Di Đà Phật! Hỏa Thần giáo vốn ở tận Tây Vực với giáp chủ xưa nay không hề có chuyện hiềm khích gì cả tại sao lại gửi Cô Lâu thiếp tới đây có dụng ý gì?

Kim Phật giáp chủ nói:

- Không biết bên trong dụng ý của họ ra sao, nhưng nếu họ yêu sách không quá đáng, thì tại hạ có thể...

Đang lúc ấy, ngoài cửa trang bỗng có tiếng ồn ào vọng vào. Kim Phật giáp chủ lớn tiếng hỏi:

- Chuyện gì thế?

Bên ngoài cửa có tiếng đáp:

- Bẩm giáp chủ, có một lão ăn mày tới đây xin ăn đấy.

Kim Phật giáp chủ có vẻ không vui nói:

- Đã tới ăn xin, tại sao lại còn quát tháo om sòm như vậy? Đã phát cho cơm nước tiền bạc rồi, tại sao còn quấy nhiễu như thế?

Bên ngoài trang lại có tiếng đáp:

- Có lẽ lão ăn mày tới đây có ý muốn quấy rối.

Kim Phật giáp chủ nói:

- Coi xem có phải là giang hồ đồng đạo tới để chúc thọ hay không. Nếu phải, hãy mau thỉnh vào trong nhà tiếp đãi đi!

Lại nghe thấy bên ngoài sảnh có tiếng quát tháo om sòm rồi có tiếng la lối của một ông già vọng vào:

- Thật bọn người chẳng biết quy củ là gì cả? Yến tiệc bày la liệt như thế này, mà lại không mời lão phu vào ăn uống? Hãy mau vào trong nhà đem đồ ăn thức uống ra đây cho lão phu, cơm nguội canh lạnh gì cũng được hết!

Rồi lại nghe thấy tiếng chân của bọn Hằng An phiêu cuộc Hồng tiêu đầu, Giang Lăng Tiên Đại trang chủ, Viễn Dương tiêu cuộc Trần tiêu đầu, Ý Châu Tam Kiệt, Trường Bạch Ngũ Hồ lục đục kéo nhau ra cả bên ngoài sảnh. Lại nghe thấy tiếng của phó tổng quản Trình Cương hỏi bọn quản sự rằng:

- Ai đã để cho lão ăn mày vào đây phá rối thế?

Bọn quản sự đồng thanh đáp:

- Thưa lúc mọi người vừa sơ ý, chỉ trong chớp mắt đã thấy lão già này ngồi ở dưới sàn từ bao giờ, đuổi mãi vẫn không chịu ra.

Lại nghe thấy tiếng quát tháo giận dữ của Trình Cương. Tiếp theo đó là tiếng của bọn Trần tiêu đầu khuyên bảo:

- Hôm nay là ngày vui của giáp chủ, cứ để cho y ngồi đó cũng không sao.

Ông già ăn mày nọ liền nhảy phắt người lên, nói:

- Lão phu đã đói đến cồn cào ruột gan ra rồi, các người mau vào đem rượu thịt ra đây ngay, để ăn no nê người ta còn đánh một giấc cho khỏe.

Kim Phật giáp chủ vì đang lo buồn về chuyện Hỏa Thần giáo cho nên chỉ quan tâm đến việc bàn bạc cùng Ngũ Minh Thượng Nhân ở trong tĩnh thất, còn đối với việc lão già quái đang gây rối ở ngoài đại

sảnh, ông ta không chú ý đến chút nào. Ông ta thuận mồm quát bảo bọn quản sự rằng:

- Hãy mời y ra hành lang nghỉ chân rồi đem rượu thịt ra cho y.

Bọn quản sự môn nghe giáp chủ ra lệnh đều không dám làm khó dễ nữa vội vào đem một mâm rượu thịt ra rồi mời ông già nọ ra ngoài hành lang ăn nhậu. Sau đó quần hùng lại đều trở vào trong đại sảnh.

Một hồi lâu sau Kim Phật giáp chủ cùng Ngũ Minh Thượng Nhân ở trong căn tĩnh thất bước ra. Mọi người đều đứng dậy thủ lễ. Ngũ Minh Thượng Nhân chấp tay cúi đầu nói:

- Giáp chủ nhận được hắc Cô Lâu thiệp các vị đều đã biết rõ. Cô Lâu thiệp này tới đây là biểu hiện sự chẳng lành. Cứ như lão nạp được biết thì Hỏa Thần giáo bành trướng từ ở Tây Vực gần trăm năm nay, giáo chủ tuy có thay đổi nhưng mặt mũi ra sao không một ai được rõ cả. Ba mươi năm trước các hào kiệt võ lâm Trung Nguyên hội cùng tới Vu Điền, tìm vị giáo chủ Thần giáo để ấn chứng võ học thượng thừa nhưng họ đều bị ô mị, thảm bại trở về. Các vị cao thủ Trung Nguyên ấy đều bị đánh bại bởi hộ giáo trưởng lão Hỏa Thần giáo, mà vẫn chưa hề được gặp mặt vị giáo chủ.

Việc ba chục năm trước võ lâm Trung Nguyên liên tay để ấn chứng võ học ở Vu Điền, mọi người ai nấy đều đã được nghe qua, và cũng chính việc này đã làm chấn động võ lâm Trung Nguyên một thời gian. Vị tiền tổng tiêu đầu của Hồ Bắc Tương Dương Hằng An phiêu cuộc cũng có tham dự vào trận đấu hãn thế đó.

Ngũ Minh Thượng Nhân mặt lộ đầy vẻ cảm khái, khẽ thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Không phải lão nạp còn bức bối về chuyện đó, nhưng nếu Hỏa Thần giáo mà có chuyện gì bất lợi với Kim Phật giáp...

Nói tới đây, đôi mắt của Ngũ Minh Thượng Nhân lóe ra những tia sáng như điện nhìn Kim Phật giáp chủ, Kim Phật giáp chủ cảm kích nói:

- Lòng khảng khái tương trợ của Thượng Nhân, khiến Trương mỗ không sao quên được. Công lực của Thượng Nhân cái thế, có thể địch nổi hai vị trưởng lão của Hỏa Thần giáo. Nếu lúc này Hỏa Thần giáo phái tới bốn vị trưởng lão thì bọn chúng tôi đây có thể tiếp được hai vị, cục diện coi như ngang ngửa được. Nhưng nếu những người tới đây

lại là Đông viện Lục Hỏa sứ giả, hoặc Tây viện Ngũ Hành Đội trưởng lão thì thật chúng ta khó lòng mà đương cự nổi.

Giang Lăng Tiên Đại trang chủ nói:

- Những danh hiệu đó, quả thật mỗ chưa hề được nghe thấy bao giờ. Cái gì gọi là Lục Hỏa sứ giả với Ngũ Hành Đội?

Kim Phật giáp chủ nói:

- Trương mỗ đã được Thượng Nhân nói cho biết:

- Lục Hỏa sứ giả cùng Ngũ Hành Đội là những hộ giáo trưởng lão trong Đông Tây lưỡng viện của Hỏa Thần giáo. Lục Hỏa sứ giả là sáu vị trưởng lão lấy chữ Hỏa làm tên đệm là Thiên Hỏa, Địa Hỏa, Nhân Hỏa, Nhật Hỏa, Nguyệt Hỏa và Tinh Hỏa. Còn Ngũ Hành Đội thì dùng tên đệm bằng năm chữ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Đông Tây lưỡng viện cộng chung là mười một vị trưởng lão. Theo truyền thuyết, muốn được tiến cử vào Hỏa Thần giáo Đông Tây lưỡng viện với chức hộ giáo trưởng lão thì công lực tối thiểu phải trên ngưỡng môn nhân của một môn phái, Thượng Nhân vừa rồi đã có nói cho Trương mỗ hay vào hồi ba mươi năm về trước Trung Nguyên võ lâm liên hiệp với Vu Điền đã bị thảm bại dưới tay các vị trưởng lão của hai viện ấy.

Ông ta nói tới đây mọi người đều im lặng nghe. Hồ Nhân Kiệt trong nhóm Ý Châu Tam Kiệt bình sinh vốn ghét kẻ ác như kẻ thù nghe nói liền nổi giận không sao nhịn được căm phẫn nói:

- Lục sứ Ngũ Hành là cái con khỉ gì! Cứ để bọn chúng tới đây Hồ Nhân Kiệt này sẽ đâm mỗi tên sáu bảy lỗ cho mà coi.

Mọi người nghe y nói đều lại phì cười. Một hồi lâu sau vào lúc trời hoàng hôn, bỗng nghe thấy ngoài cửa trang có tiếng quát hỏi của viên phó tổng quản Trình Cương:

- Chư vị tới đây tìm ai?

Rồi lại nghe thấy có những giọng nói rất cổ quái, lạ tai, và có tiếng của một người quát hỏi:

- Các người không nhận được thiệp của Hỏa Thần giáo gửi tới đây hay sao?

Kim Phật giáp chủ cùng mọi người vừa nghe đến câu: "Thiệp của Hỏa Thần giáo" do giọng nói quái dị của người đó thốt ra biết ngay là bọn họ đã tới nơi, nên đều chạy ra khỏi đại sảnh, liền trông thấy một hàng ngang mười hai thanh y đồng tử, tay người nào người ấy đều đeo

một cái vòng trúc rất lớn đứng ở ngoài cửa trang, trong tay mỗi người thấy bung một cái hộp bằng ngọc.

Đứng ở phía sau mười hai đồng tử này là một hàng năm người ăn mặc rất kỳ lạ, lưng quần một cái khăn màu hồng, mặc áo bào rất lớn rộng.

Mọi người nhìn kỹ năm người nọ, thấy người già nhất vào khoảng bảy mươi tuổi, còn người trẻ nhất chỉ vào khoảng ngoài tứ tuần.

Ngũ Minh Thượng Nhân đưa mắt nhìn bốn năm người nọ một lượt, miệng niệm câu A Di Đà Phật. Ông ta sớm đã nhận ra được năm người này chính là Vu Điền Hỏa Thần giáo Tây Viện Ngũ Hành Đội hộ giáo trưởng lão.

Năm xưa Trung Nguyên võ lâm bị đánh bại ở Vu Điền, các nhân vật thuộc các môn phái ở Trung thổ đều ôm mỗi kỳ sỉ đại nhục cho đến ngày nay vẫn chưa có dịp nào rửa được sỉ nhục ấy.

Hồi đó, khi các vị anh hùng bị đánh bại trở về đều đã tỏ vẻ rất chán nản không một ai nhắc nhở đến danh tánh cùng dung mạo tuổi tác của những vị Lục sứ Ngũ hành nọ và võ công của họ ra sao mà chỉ nói: phạm người nào được gia nhập chức hộ giáo trưởng lão của Tây Viện Ngũ Hành Đội thì lưng đều có thắt một cái dây lưng đại hồng. Ngày ấy Ngũ Minh Thượng Nhân đã rất chú ý đến điểm đó và cố ghi nhớ kỹ nằm lòng cho nên vừa trông thấy năm người nọ lưng cột chiếc khăn đại hồng ông ta không khỏi giật mình kinh hãi.

Kim Phật giáp chủ liền tiến ra nghiêng mình thi lễ cất tiếng hỏi:

- Chư vị ở Vu Điền tới phải không?

Một trong bốn năm người nọ tuổi trạc độ ngoài bảy mươi cất giọng rất quái dị nói:

- Chúng ta đã phái người đem thiếp tới đây, vậy còn hỏi lời thôi gì nữa.

Người thứ hai nói:

- Người không nhìn thấy chiếc khăn đại hồng này hay sao?

Một người khác nói:

- Chúng ta tới đây để đem lễ vật của bốn giáo chủ trao cho bạn đây.

Người thứ tư hỏi:

- Chẳng lẽ người cứ để chúng ta đứng mãi ở ngoài cửa trang này để trao lễ vật hay sao đấy?

Kim Phật giáp chủ thấy năm người này ăn nói rất ngạo mạn, đã tức giận thầm, nhưng thấy lưng bọn họ đều quấn chiếc khăn đại hồng và ông ta đã được Ngũ Minh Thượng Nhân nói qua cho hay biết bọn họ chính là Tây Viện Ngũ Hành Đội, cho nên mới không dám phát tác cố nén lửa giận xuống, gượng cười, nói:

- Trương mỗ đã nhất thời sơ ý, xin mời quý vị vào trong nhà dùng trà!

Dứt lời, ông ta hèn đưa tay ra nói một câu:

- Xin mời!

Liền đó, mười hai thanh y đồng tử nọ đã nghênh ngang tiến vào bên trong đại sảnh. Năm người nọ cũng nối gót đi theo sau ngay.

Vào tới đại sảnh Kim Phật giáp chủ liền mời bọn họ an tọa, còn mình thì ngồi ở ghế chủ vị, tiếp đến là Ngũ Minh Thượng Nhân, Hằng An phiêu cuộc Hoàng lão tiêu đầu Viễn Dương phiêu cuộc Trần tiêu đầu, Giang Lăng Tiên Đại trang chủ, Ý Châu Tam Kiệt, Trường Bạch Ngũ Hồ. Sau cùng là phó tổng quản Trình Cương.

Kim Phật giáp chủ liền mở đầu câu chuyện hỏi:

- Xin quý vị thứ lỗi cho sự đường đột. Chư vị ở trong Hỏa Thần giáp chấp chương chức vị gì?

Người tuổi ngoài bốn mươi lớn tiếng nói:

- Còn phải hỏi lời thôi gì nữa! Bọn ta chính là Tây Viện Ngũ Hành đội.

Người tuổi ngoài năm mươi nói:

- Chiếc khăn đại hồng này biểu hiện cái gì, người không biết hay sao?

Người tuổi ngoài sáu mươi cũng ngạo nghễ nói:

- Người ta đồn Kim Phật giáp chủ là một tay đại hào kiệt, đại hảo hán, mà sao kiến thức lại non kém đến mức này?

Người tuổi ngoài bảy mươi có vẻ ôn hòa hơn, nói:

- Năm người chúng ta là hộ giáo trưởng lão của Hỏa Thần giáo Ngũ Hành Đội, được phân định danh thứ bởi Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, danh hồn là Ô Lỗ Mộc, Thập Lý Thủy, Chuẩn Cát Hỏa, Sư Lạc Thổ.

Mỗi lần giới thiệu tên người nào y lại chỉ vào người đó. Sau cùng y mới chỉ vào mình nói tiếp:

- Còn mỗ là Ha Mật Kim.

Ngũ Minh Thượng Nhân nghe nói liền chấp tay cúi đầu miêng niệm A Di Đà Phật, Kim Phật giáp chủ nói:

- Ngưỡng mộ đã lâu! Ngưỡng mộ đã lâu!

Người tuổi ngoài bốn mươi gọi là Sơ Lặc Thổ liền oang oang nói:

- Đồ khốn kiếp! Ngưỡng mộ đã lâu cái con cóc khô! Người vừa rồi chẳng phải đã không nhận ra được anh em chúng ta là gì?

Câu nói thô kệch của y khiến cho bọn Ý Châu Tam Kiệt, Trần tiêu đầu, Tiền Đại trang chủ đều không sao nhịn nổi phải bưng miệng cười.

Ha Mật Kim nói:

- Giáp chủ đã nhận được thiệp của bọn mỗ gửi tới, bây giờ xin hãy tiếp nhận lễ vật của bốn giáo chủ.

Y vừa nói dứt lời đã thấy một thanh y đồng tử bưng chiếc hộp ngọc tới rồi mở luôn nắp hộp ra. Trong hộp đựng toàn bạch ngọc trong suốt tỏa ra ánh sáng chói lọi. Người ta vẫn thường truyền khẩu thứ ngọc ở Vu Điền này là một vật báu đã được nổi danh từ xưa tới nay. Những đại phú gia đều rất ưa chuộng mà không tài nào mua nổi. Nay Hỏa Thần giáp chủ lại chọn lựa đầy một hộp bạch ngọc thượng hảo hạng, có thể nói là vô giá để trao tặng như vậy. Kim Phật giáp chủ tuy cũng rất giàu có nhưng vừa nhìn thấy đã phải ngẩn người ra nói:

- Trương mỗ tài hèn đức bạc đâu dám thọ lãnh những vật báu hậu hĩ của giáo chủ như thế này?

Sơ Lặc Thổ liền xen lời nói:

- Hậu hĩ cái gì! Người hãy khoan mừng rỡ vội!

Ha Mật Kim nói:

- Giáp chủ đừng nên chấp nhất! Sơ Lặc Thổ trưởng lão xưa nay vốn là một người rất trực tính. Xin giáp chủ hãy cứ thu nhận hộp ngọc này đi, rồi chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Kim Phật giáp chủ nói:

- Điều này thật bất tiện. Trương mỗ chưa hề có chút công lao gì với quý giáo, thì làm sao dám nhận vật báu vô giá này?

Ô Lỗ Mộc nói:

- Bất tiện với không bất tiện cái quái gì!

Tháp Lý Thủy nói:

- Người hãi sợ Hỏa Thần giáo mà không dám nhận thì có?

Lúc ấy Hồ Nhân Kiệt trong nhóm Ý Châu Tam Kiệt không sao nhịn nổi, giận dữ đưa tay chỉ thẳng vào mặt Tháp Lý Thủy quát mắng:

- Người nói cái gì! Ai sợ bọn Hỏa Thần giáo các người!

Kim Phật giáp thấy Hồ Nhân Kiệt giơ tay ra chỉ vào mặt đối phương như vậy, giật mình kinh hãi, chỉ sợ sẽ gây nên đại họa. Tuy nhiên, ông ta biết rõ phúc không phải là họa, mà là họa cũng không sao tránh thoát được. Hôm nay Hỏa Thần giáo phái Tây Viện Ngũ Hành Đội tới đây tất nhiên là hung nhiều cát ít, nhưng ông ta vẫn còn hy vọng đến phút chót sẽ xoay chuyển được tình thế, liền vội chấp tay hướng vào Tháp Lý Thủy nói:

- Trưởng lão đừng nên trách cứ, có điều gì chúng ta cứ bàn với nhau đi đã!

Tháp Lý Thủy vốn đang định phát tác nhưng thấy Kim Phật giáp chủ đã ngỏ lời xin lỗi thấy cho Hồ Nhân Kiệt, y không tiện nổi giận nữa liền lạnh lùng nói:

- Còn cái gì mà phải bàn với bậc! Người có chịu nhận hay không thì hãy nói cho chúng ta biết ngay đi?

Kim Phật giáp chủ vội đáp:

- Dĩ nhiên là miễn nhận rồi, nhưng xin quý vị hãy cho biết nguyên do?

Ha Mật Kim nói:

- Việc đó dễ hiểu. Bọn giáo chủ phái bọn miễn đem hộp ngọc này tới đây, điểm thứ nhất là dùng lễ vật chúc thọ và điểm thứ hai là để đánh đổi lấy một vật.

Kim Phật giáp chủ vội hỏi:

- Đổi lấy vật gì thế?

Ha Mật Kim thủng thẳng đáp:

- Bọn giáo chủ nghe nói giáp chủ có món gia bảo là một hòn Thiên Sơn Mặc Ngọc, cho nên mới sai chúng tôi tới đây để trao đổi.

Kim Phật giáp chủ nghe nói giật mình hoảng sợ nghĩ thầm:

"Hòn Mặt Ngọc này của ta được cất giữ rất kín đáo cần mật tại sao Hỏa Thần giáo lại có thể hay biết được?"

Nghĩ đoạn ông ta cố làm ra vẻ không hiểu liền hỏi lại rằng:

- Mặt Ngọc là cái gì? Cái tên này mỗ chưa hề nghe thấy qua bao giờ.

Ô Lỗ Mộc nói:

- Hòn Mặt Ngọc đó hiện ở trong Kim Phật giáp này, người tưởng chúng ta không biết hay sao?

Ha Mặt Kim chậm rãi nói:

- Bốn giáo chủ lời đã nói ra là phải thi hành cho bằng được. Nếu bạn không biết điều, làm tổn thương đến hòa khí thì sau này đừng có hối hận đấy.

Kim Phật giáp chủ nói:

- Quả thật vật ấy không có trong tề giáp. Nếu có thì mỗ xin trao cho các vị ngay.

Sơ Lặc Thổ đột nhiên đứng dậy quát lớn:

- Thật tên này không biết điều chút nào cả! Rượu mời không uống lại cứ thích uống rượu phạt? Nếu Ngũ Hành Đội chúng ta ngày hôm nay không san bằng được Kim Phật giáp của người, ắt sẽ bị các nhân vật trên chốn giang hồ cười chê.

Lúc ấy Hồ Nhân Kiệt không sao nhịn nổi cũng đứng phắt dậy quát lớn:

- Câm mồm! Các người có giỏi thì cứ việc ra tay thử xem có thể làm gì được bọn mỗ không nào...

Y chưa nói dứt lời đã nghe thấy đến bốp một tiếng tiếp theo là mấy tiếng huỳnh huych. Mọi người trở mắt lên nhìn đã thấy Hồ Nhân Kiệt bị Sơ Lặc Thổ đánh bắn về sau hơn trượng té lăn ra đất.

Ngũ Minh Thượng Nhân chỉ niệm một câu A Di Đà Phật, vì đứng ở chỗ khá xa nên ông ta đã không ra tay giải cứu kịp. Cũng may võ công sở trường của Hồ Nhân Kiệt là môn Xuất giác công, chuyên dùng nhu kinh để hóa giải, cho nên bị đánh trúng thế đó, y chỉ mượn sức lộn người về phía sau mấy vòng mà không hề hấn gì cả.

Sự biến chuyển đó xảy ra khiến cho Kim Phật giáp chủ cùng mọi người đều giật mình kinh hoảng. Vì Hồ Nhân Kiệt là một trong nhóm

Ý Châu Tam Kiệt, tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, võ công rất tinh xảo, tuy không phải là hạng thượng thừa trong võ lâm, nhưng đối với những loại hạng nhì, hạng ba quyết không sao so sánh nổi, mà lúc này vừa mới bị người ta dùng có một thế đã bị đánh té về phía sau hơn trượng như vậy. Tuy rằng đối phương đã tấn công bất thần, nhưng đôi bên giáp mặt nhau, không thể bảo rằng đối phương đã đánh lén được. Đủ thấy Ngũ Hành Đội của Hỏa Thần giáp võ công quả thật cao cường, chẳng trách hơn ba mươi năm trước đây đã làm khiếp đảm hào kiệt Trung Nguyên.

Lúc ấy bọn người của Ngũ Hành Đội mặt vẫn thản nhiên như thường, tựa hồ như việc Hồ Nhân Kiệt bị đánh ngã là sự dĩ nhiên vậy, không lấy gì làm lạ cả.

Kim Phật giáp chủ vẻ mặt rất khó coi, vội chấp tay nói với Sơ Lặc Thổ rằng:

- Võ công của trưởng lão quả thật phi phàm, khiến cho Trương mỗ rất lấy làm bội phục.

Sơ Lặc Thổ cười một tràng rất quái dị, nói:

- Chỉ với một trong Ngũ Hành Đội chúng ta đã khiến cho bạn phải khâm phục như thế, thử hỏi nếu năm chúng ta cùng liên tay thì Kim Phật giáp này làm sao có thể đương cự nổi!

Nói ra câu đó, mặt y lộ vẻ cuồng ngạo và đắc chí vô cùng. Bỗng nghe thấy Ngũ Minh Thượng Nhân niệm A Di Đà Phật rồi đứng dậy chấp tay cúi đầu nói:

- Trưởng lão tới đây là có ý muốn lấy viên mặc ngọc ấy thật ư?

Ô Lỗ Mộc thấy Hồ Nhân Kiệt chịu không nổi một thế đánh của mình, nghĩ rằng vị hòa thượng này cũng chẳng hơn là bao liền cười ha hả:

- Nếu không đưa ngay Mặc Ngọc ra đây, mỗ sẽ gõ cái đầu trọc của người tan ra ngay cho mà coi!

Ngũ Minh Thượng Nhân nói:

- A Di Đà Phật! Thiện tai! Đầu trọc này của lão hòa thượng thì chủ có gõ thay mỗ cũng không sao!

Nói dứt lời ông ta liền tiến lên nói:

- Nếu trưởng lão muốn gõ thì cứ việc ra đây mà gõ!

Mọi người đứng bật cả dậy, sắc mặt lộ vẻ nghiêm trọng. Ai nấy cũng đều biết rõ trận chiến này nếu Kim Phật giáp may mắn thắng được thì mới tạm tránh khỏi được vận nguy này. Nhưng nếu bị đánh bại thì ngọc đá đều tan và họ ước lượng tình hình Kim Phật giáp chủ bại nhiều thắng ít.

Lại nghe thấy Ngũ Minh Thượng Nhân nói tiếp:

- Lão nạp có ý muốn đánh cuộc với trưởng lão, vậy trưởng lão nghĩ sao?

Ô Lỗ Mộc cười nhạt một tiếng nói:

- Chưởng của mỗ có thể chặt ngọc phá đá thì đầu trọc của người chịu nổi sao?

Ngũ Minh Thượng Nhân nói:

- Không dám phiền đến trưởng lão phải lo lắng hộ! Lão tăng chỉ cần biết là có dám đánh cuộc hay không thôi!

Ô Lỗ Mộc nói:

- Nếu mỗ chiếm được lợi thế mà đánh bể đầu hòa thượng người thì sẽ bị thiên hạ chê cười.

Ha Mật Kim đứng cạnh đó liền đưa mắt nhìn từ đầu chí chân Ngũ Minh Thượng Nhân một lượt rồi quay sang nói với Ô Lỗ Mộc rằng:

- Mỗ thấy hòa thượng này không phải là tầm thường. Người thử đánh y một chưởng xem sao?

Y lại quay sang Ngũ Minh Thượng Nhân nói:

- Được rồi, nếu đại sư tiếp không nổi thì đừng có oán trách đấy nhé !

Dứt lời y liền ra lệnh:

- Xuất thủ đi!

Không khí ở nơi đó đột nhiên khẩn trương cực độ. Ô Lỗ Mộc liền quát lớn:

- Chuẩn bị!

Tay mặt của y liền từ từ giơ lên. Lúc ấy Ngũ Minh Thượng Nhân hai cánh tay áo rộng không gió bỗng thấy căng phồng lên, trên đỉnh đầu khói trắng tỏa ra, hai mắt sáng như sao nhìn thẳng vào hữu chưởng của Ô Lỗ Mộc.

Kim Phật giáp chủ cùng mọi người đều im lặng chăm chú theo dõi, nhất là Kim Phật giáp chủ. ông ta biết rõ tâm sự của Thượng Nhân lúc này là nếu ta không vào địa ngục thì còn để cho ai vào nữa? Ngũ Hành Đội tới đây là đã quyết chiếm cho bằng được hòn Thiên Sơn Mặc Ngọc. Nhưng hòn ngọc đó điểm thứ nhất ông ta quý nó còn hơn cả tính mạng của mình. Điểm thứ hai nếu lần này trao cho họ để mong được an thân thì thể nào cũng khơi lòng tham của Hỏa Thần giáo rồi Trung Nguyên đồng đạo sau này không còn ngày nào được yên ổn cả. Như vậy đủ thấy dụng ý của Ngũ Minh Thượng Nhân quả thật rất khổ tâm.

Lúc ấy hữu chưởng của Ô Lỗ Mộc đã từ từ đánh xuống mang theo một luồng cuồng phong như bão táp. Nói thì chậm việc xảy ra lại nhanh khôn tả.

Khi chưởng thế của Ô Lỗ Mộc chỉ còn cách đỉnh đầu của Ngũ Minh Thượng Nhân chừng hai tấc đột nhiên thét lớn một tiếng tiếp theo là một tiếng bốp khô khan. Chỉ thấy trên Thiên Đình huyết của Ngũ Minh Thượng Nhân đom đóm lửa bắn ra tung tóe.

Ngũ Minh Thượng Nhân liền bị chưởng phong đẩy lui hai bước. Nhưng còn Ô Lỗ Mộc cũng không sao đứng vững được, bị kinh lực của Ngũ Minh Thượng Nhân phản chấn, lão đảo thối lui về phía sau ba bước.

Cuộc so tài này khiến cho ai nấy đều kinh tâm động phách, mắt thấy Thiên Đình huyết của Ngũ Minh Thượng Nhân có thể chịu nổi một chưởng thạch phá thiên kinh của Ô Lỗ Mộc quần hùng liền reo hò khen ngợi như sấm động, nhất là Hồ Nhân Kiệt mắt thấy Ngũ Minh Thượng Nhân đã thay mình rửa mối hận vừa rồi, mặt liền lộ vẻ cao hứng khôn tả. Kim Phật giáp chủ thì khỏi phải nói. Chưởng vừa rồi hiển nhiên Ngũ Minh Thượng Nhân đã lấn át được đối phương cho nên cuộc đánh đố này coi như bên ông ta đã được thắng lợi rồi.

Vì vậy vẻ vui mừng liền lộ ra trên nét mặt. Việc này không những Mặc Ngọc được bảo tồn, mà sau này còn không sợ Hỏa Thần giáo quấy nhiễu nữa.

Ông ta liền vượt mọi người tiến lên chấp tay nói với năm vị trưởng lão Ngũ Hành Đội rằng:

- Ngừ Minh Thượng Nhân đã tiếp được một chưởng của Ô Lỗ Mộc trưởng lão, xin quý vị hãy cùng mỗ uống cạn ba chén rượu nhạt, rồi bẩm lại với quý giáo chủ được rõ về cuộc đánh đố này.

Tháp Lý Thủy đột nhiên chỉ tay vào mặt Ngừ Minh Thượng Nhân hỏi:

- Hòa thượng này có phải là Huy Châu Hoàng Giác tự Ngừ Minh Thượng Nhân đấy không?

Ngừ Minh Thượng Nhân chấp tay cúi đầu, đáp:

- A Di Đà Phật! Lão nạp chính là Ngừ Minh, vừa rồi đã được Ô Lỗ trưởng lão nhường cho một chưởng. Thiện tai! Thiện tai!

Chuẩn Cát Hỏa nói:

- Thiện tai cái gì? Bỏn trưởng lão tuyệt nhiên không đánh cuộc với người.

Tháp Lý Thủy cũng nói:

- Mỗ đã nghe danh Huy Châu Hoàng Giác Tự Ngừ Minh Thượng Nhân là Đại La Kim Tiên của võ lâm Trung Nguyên đã lâu. Thật thất kính! Thất kính!

Tháp Lý Thủy bỗng nói:

- Để mỗ tấn công phía trái, còn người thì bên phải!

Y vừa nói dứt lời, cả hai liền xông ngay lại vây chặt lấy Ngừ Minh Thượng Nhân. Kim Phật giáp chủ vội lớn tiếng nói:

- Khoan đã! Quy lệ của Trung Nguyên võ lâm, khi ấn chứng võ học, chỉ được một đấu với một.

Ha Mật Kim cười ha hả, nói:

- Đó là quy lệ thói tha của các người. Hỏa Thần giáo chúng ta không cần đếm xỉa tới. Đấu càng nhiều người lại càng thêm náo nhiệt chứ sao!

Lão Ha Mật Kim này thấy Ô Lỗ Mộc đánh một chưởng mà Ngừ Minh Thượng Nhân không hề hấn chút nào và sức phản chấn còn đẩy Ô Lỗ Mộc lui ba bước, y đã thâm biết rằng võ công của lão hòa thượng cao tới mức siêu phàm nhập hóa, nếu một đấu với một thì bọn y hiển nhiên không một ai là đối thủ cả. Huống hồ nếu vừa rồi thi hành đúng cuộc đánh đố ấy thì trở về biết ăn nói làm sao với giáo chủ? Cho nên y nhất định thừa cơ hội này mong kìm chế được lão hòa thượng,

kỳ dư những người có mặt tại đây sẽ đối phó được một cách rất dễ dàng.

Ha Mật Kim ở trong Hỏa Thần giáo vốn nổi danh là lão hồ ly, võ công cao siêu, kinh nghiệm già dặn, cơ trí lại hơn người. Y xem xét tình thế trước mắt nhận thấy trừ có cách quần ẩu ra thì khó có thể đương cự nổi Ngũ Minh Thượng Nhân, cho nên y mới đưa mắt ra hiệu cho Chuẩn Cát Hỏa và Thập Lý Thủy vây quần chặt lấy Thượng Nhân còn mình thì đích thân đối phó với Kim Phật giáp chủ, còn Ô Lỗ Mộc với Sơ Lạc Thủy cũng dư sức thanh toán những địch thủ khác.

Ha Mật Kim đã ngấm suy tính như vậy liền lớn tiếng nói:

- Thập Lý Thủy, Chuẩn Cát Hỏa hai người hãy mau mau lãnh giáo võ học thượng thừa của Ngũ Minh Thượng Nhân chớ nên để lỡ mất cơ hội tốt này. Nếu tiếp được năm trăm chiêu coi như đã chiếm công đầu.

Tiếng quát này của lão ta bao hàm đầy vẻ ác độc và xảo quyệt. Vì với thời gian giao đấu năm trăm chiêu đó Kim Phật giáp chủ với mọi người đều đã bị giải quyết hết rồi.

Thập Lý Thủy và Chuẩn Cát Hỏa hai người liền hiểu ý ngay vội xông tới vây chặt Ngũ Minh Thượng Nhân mà tấn công tới tấp.

Thập Lý Thủy tấn công Thượng Nhân ở phía hữu còn Chuẩn Cát Hỏa thì tấn công ở dưới hạ bàn. Hai người này vừa thi triển chiêu thức tả hữu giáp công thật linh động chặt chẽ vô cùng.

Ngũ Minh Thượng Nhân tuy đã được người đời xưng tụng là Đại La Kim Tiên nhưng cũng không dám sơ suất vội vận cương khí lên toàn thân lấy công làm thủ chân trái hơi di động rồi nhắm chân phải Chuẩn Cát Hỏa quét ngang tới còn đòn chưởng thì nhằm Thước Khiếu huyết của Thập Lý Thủy mà vỗ luôn một thế. Thế công này của ông ta nhanh nhẹn lợi hại cực độ, kinh phong đẩy ra ào ạt khiến Thập Lý Thủy phải hoảng sợ vội nhảy lui về phía sau.

Nhưng Chuẩn Cát Hỏa đã thừa cơ hội đó nhanh nhẹn tiến lên nhằm hông bên trái Thượng Nhân tấn công tới.

Thập Lý Thủy vừa thoái lại tiến mười ngón tay giương ra như mười cái móc sắc chộp thẳng vào hai mắt Thượng Nhân. Hai vị trưởng lão trong Ngũ Hành Đội này lúc tiến lúc thoái liên miên như hành vân lưu thủy, trông thật đẹp mắt vô cùng.

Ha Mật Kim thấy Thượng Nhân đã bị vây chặt rồi liền lớn tiếng cười ha hả quay lại nhìn Kim Phật giáp chủ nói:

- Mỗ thường nghe đồn Bát Bộ truy hồn kiếm và chín mươi bảy thức Toái Bia chưởng của giáp chủ rất lợi hại, xin giáp chủ hãy chỉ giáo cho một phen!

Vừa dứt lời, y đã giơ hữu chưởng lên chộp thẳng vào bốn mươi hai đại huyết của giáp chủ. Kim Phật giáp chủ giật mình kinh hãi, nghĩ thầm:

"Lão cáo già này quả thật ác độc vô cùng! Kim Phật giáp này ngày hôm nay hung nhiều cát ít".

Nghĩ rồi, ông ta liền nghiêng rằng vận sức vào hai cánh tay, song chưởng đột nhiên đẩy ra để hóa giải thế công độc địa của đối phương.

Lão Ha Mật Kim võ công và cơ trí đều vượt hẳn các đồng bọn trong Ngũ Hành Đội, vừa thấy song chưởng của Kim Phật giáp chủ đẩy ra, y đã ha hả cười lớn, hỏi:

- Người định lấy công làm thủ rồi nhảy lui về phía sau, phải không?

Câu nói này của y đã đoán trúng thế thức biến hóa của Kim Phật giáp chủ. Thì ra giáp chủ vốn biết mình không là tay địch thủ của Ha Mật Kim nên định sau khi đánh xong thế chưởng đó ra ông ta sẽ lui về phía sau để thoát khỏi thế công của Ha Mật Kim, mặt khác sẽ thừa cơ rút kiếm ra để đối phó. Ngờ đâu Ha Mật Kim lại đoán biết trước được như vậy, cho nên ông ta vội thay đổi thế thức khế lách người sang bên, không lui mà lại tiến thừa cơ vỗ luôn vào hông bên trái của Ha Mật Kim một chưởng.

Lúc ấy Trường Bạch Ngũ Hồ, Viễn Dương phiêu cuộc Trần tiêu đầu đã đấu với Ô Lỗ Mộc. Ý Châu Tam Kiệt, Hằng An phiêu cuộc Hoàng lão tiêu đầu, Giang Lăng Tiên Đại trang chủ thì đấu với Sơ Lạc Thổ. Còn các võ sư hội viện thì đã bị mười hai thanh y đồng tử quây quần hỗn chiến.

Lúc ấy Trình Cương thấy giáp chủ cứ bị nguy hiểm luôn luôn vội rảo bước nhảy tới phía vách sảnh chộp một thanh trường kiếm rồi lớn tiếng nói:

- Giáp chủ hãy tiếp lấy!

Vừa nói y vừa tung thanh kiếm đó cho Kim Phật giáp chủ. Giáp chủ vội giơ tay ra bắt lấy. Vừa nắm được thanh kiếm trong tay, dừng

khí liền gia tăng gấp bội. Ông ta giở luôn toàn pho Bát Bộ truy hồn kiếm múa lên như mưa sa bão táp nhất thời đẩy lui được thế công lợi hại của đối phương.

Trình Cương phóng xong thanh kiếm cũng không dám chậm trễ, liền thuận tay rút luôn thanh Quỷ đầu đao ra, rồi vội xông lại tấn công Ha Mật Kim.

Hai người một kiếm một đao, công lực lại thâm hậu nên phối hợp rất thần diệu khiến cho Ha Mật Kim cũng phải chú tâm cẩn thận ứng phó. Tuy nhiên đó chỉ là việc nhất thời, Ha Mật Kim thối lui về phía sau mấy bước để hóa giải thế công của đối phương, rồi cất tiếng cười ha hả nói:

- Lời đồn đại Bát bộ truy hồn kiếm của Kim Phật giáp chủ cùng Bát phong đao pháp của người tên là cái gì Trình Cương đã lừng lẫy Trung Nguyên quả nhiên không phải tầm thường, ngày hôm nay mới được sáng mắt ra.

Lão Ha Mật Kim này chỉ với hai bàn tay thịt mà đã ung dung đối phó với Truy Hồn kiếm của Kim Phật giáp chủ và Quỷ đầu đao của Trình Cương không hề nao núng chút nào, y còn lớn tiếng giễu cợt đối phương như vậy đủ thấy công lực của y tinh thâm chưởng pháp tuyệt diệu biết bao không hổ thẹn là người đứng đầu Ngũ Hành Đội.

Lúc ấy bọn Trường Bạch Ngũ Hổ cùng Trần tiêu đầu sáu người thì đã có hai người bị thương. Đệ tam hổ Lý Cát trong nhóm Trường Bạch Ngũ Hổ đã bị chỉ phong của Ô Lỗ Mộc quét trúng ngang lưng, Trần tiêu đầu thì tay phải bị đánh trúng một chưởng cho nên cả hai đã bị mất đi năng lực chiến đấu rất nhiều, bốn người còn lại gắng sức đương cự.

Ý Châu Tam Kiệt cùng Hoàng Lão tiêu đầu và Tiên đại trang chủ cũng đang lâm vào tình thế rất nguy ngập bị Sơ Lạc Thổ chỉ Đông đánh Tây chỉ Nam đánh Bắc nên các người cũng ở trong hoàn cảnh sắp bị thảm bại tới nơi.

Kim Phật giáp chủ lúc đầu được Trình Cương trợ chiến đã tạm thời qua khỏi được cơn nguy cấp nhưng việc ấy chỉ xảy ra trong nháy mắt. Không đầy hai mươi chiêu sau Ha Mật Kim dần dần đã phát huy tiềm lực tấn công Kim Phật giáp chủ và Trình Cương đến nỗi chỉ còn biết thối lui về phía sau lia lịa, tình thế thật là nguy ngập cực độ.

Chỉ có Ngũ Minh Thượng Nhân một mình đấu với Thập Lý Thủy cùng Chuẩn Cát Hỏa là vẫn ngang ngửa bất phân thắng bại. Còn mười hai thanh y đồng tử thì lại càng thắng thế hơn, đánh cho các võ sư hộ viện người nào người ấy vỡ đầu sút tai, mặt mũi sưng vù. Cứ xem tình hình thì trận chiến ở Kim Phật giáp này, Ngũ Hành Đội của Vu Điền Hỏa Thần giáo sắp thắng thế tới nơi.

Ha Mật Kim rất khoái chí, bật lên một tràng cười ha hả, nói:

- Trương Tòng Khê, người rượu mời không uống lại cứ thích rượu phạt. Hôm nay là ngày mặt vận của Kim Phật giáp người rồi. Ha ha ha...!

Lão Ha Mật Kim này cố ý làm ra vẻ cuồng ngạo cực độ là có ý muốn chọc tức đối phương, khiến cho tâm thần của đối phương phải hon loạn.

Lúc ấy bỗng nghe Hồ Nhân Kiệt kêu ối da một tiếng, người bay bổng ra khỏi vòng chiến, té lăn xuống đất. Thì ra y không sao nên nổi lửa giận, vừa sơ ý một chút đã bị Sơ Lặc Thổ quét trúng một cước, bắn tung ra ngoài xa, miệng vập xuống đất, hai hàm răng cửa liền gãy vụn.

Lúc đó Sơ Lặc Thổ và Ha Mật Kim không hện mà cùng cất tiếng cười hô hố, nói:

- Người đã là bại tướng, còn biết ăn nói gì nữa mà phải cần dùng tới răng? Ha ha...

Kim Phật giáp chủ nghe thấy tiếng kêu la của Hồ Nhân Kiệt, kiếm pháp cũng hơi chậm lại. Chỉ nghe thấy tanh một tiếng, mũi Truy Hồn Kiếm của ông ta đã bị Ha Mật Kim búng trúng liền thấy cánh tay tê dại, suýt tí nữa thì thanh kiếm bị văng ra khỏi tay.

Cũng may Trình Cương đã nhanh nhẹn bổ xuống một đao điền vào chỗ trống, không để cho Ha Mật Kim thừa cơ tấn công tiếp. Tuy vậy Kim Phật giáp chủ cũng đã hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra kêu thảm:

- Nguy hiểm thật!

Nhưng lão Ha Mật này vốn là một lão hồ ly, đã được đắc thế thì đời nào y phịu bỏ qua. Y lại lớn tiếng cười ha hả, nói:

- Trương Tòng Khê, lúc này ngươi biết mau đem Mặc Ngọc, hai tay dâng lên cho ta thì hãy còn kịp. Bỏn trưởng lão sẽ mở cho ngươi một lối thoát mà đi. Và ngươi phải chuẩn bị năm năm tiến cống để

chuộc lại cái tội chết ngày hôm nay. Nếu người còn cố chấp thì... ha...ha... đợi tới lúc bốn trưởng lão chế phục được tên đầu trọc kia rồi lúc ấy...người có cầu chết cũng không được cầu sống không xong...

Vừa rồi Kim Phật giáp chủ đã được một bài học, liền biết Ha Mật Kim định giở trò cũ ra để mong lung lạc đối phương nên ông ta liền cố trấn tĩnh tinh thần, vận dụng hết sở trường của môn Truy hồn Kiếm pháp ra nghiên răng mím môi liều mạng đương cự, không hề thốt ra một lời nào. Ha Mật Kim lại nói tiếp:

- Trương Tông Khê, người có nghe thấy bốn trưởng lão nói gì không? Người còn chần chờ gì nữa? Hà, hà... hì hì...

Lúc ấy bỗng lại nghe thấy tiếng kêu la của Lý Mục trong nhóm Trường Bạch Ngũ Hồ rồi lại đến lượt Trình Cương ối da một tiếng. Lý Mục đã bị Ô Lỗ Mộc đánh trúng một chưởng còn Trình Cương thì thanh quỷ đầu đao đã rời ra khỏi tay phải mềm nhũn buông xuôi xuống, hiển nhiên là y đã bị Ha Mật Kim điểm trúng huyết đạo.

Bên Kim Phật giáp chủ lần này chia ra làm bốn nơi để ứng chiến thì đã có ba nơi bị đánh bại chỉ có Ngũ Minh Thượng Nhân là ung dung chống đỡ như thường.

Ha Mật Kim bỗng lại lớn tiếng nói tiếp:

- Thập Lý Thủy, Chuẩn Cát Hỏa hãy vây quần chặt lão trọc ấy, đợi hai chục chiêu nữa mỗ sẽ sang trợ chiến đấy!

Y chưa dứt lời thì tiếng kêu của Tiền Đại trang chủ bị thọ thương lại nổi lên. Tiếp theo đó lại có tiếng kêu la của Hoàng lão tiêu đầu. Kim Phật giáp chủ thì hai mắt đỏ ngầu như nổi lửa nghiên răng mím môi phản công như điên như khùng trông chẳng còn ra thể pháp gì nữa. Ha Mật Kim thừa cơ xen vào nói khích:

- Trương Tông Khê, thế thức của người đã bị loạn cả rồi, Truy Hồn Kiếm pháp làm gì có chuyện loạn xạ như thế này? Ha ha... ha ha...

Trong lúc Ha Mật Kim đang huênh hoang giễu cợt bỗng thấy một ông già tay cầm trúc trượng chân nam đá chân xiêu lão đảo bước vào giữa đấu trường miệng nồng nặc hơi rượu, không ngớt kêu la om sòm:

- Quái lạ thật! Quái lạ thật! Như thế này thì không xong rồi. Lão nhi đau bụng mót đi cầu muốn chết đi được mà tại sao lại chẳng thấy một chiếc cầu tiêu nào như thế này.

Lúc ấy đúng vào lúc Truy Hồn kiếm của Kim Phật giáp chủ bị chưởng phong của Ha Mật Kim chấn rời khỏi tay bay văng đi, đầu kiếm nhằm thẳng giữa trán ông già nọ bay tới. Điểm thứ nhất là Kim Phật giáp chủ bị chưởng lực của Ha Mật Kim chấn động đến nỗi khinh nơi để ứng chiến thì đã có ba nơi bị đánh bại chỉ có Ngũ Minh Thượng Nhân là ung dung chống đỡ như thường.

Ha Mật Kim bỗng lại lớn tiếng nói tiếp:

- Thập Lý Thủy, Chuẩn Cát Hỏa hãy vây quần chặt lão trọc ấy, đợi hai chục chiêu nữa mỗ sẽ sang trợ chiến đấy!

Y chưa dứt lời thì tiếng kêu của Tiên Đại trang chủ bị thọ thương lại nổi lên. Tiếp theo đó lại có tiếng kêu la của Hoàng lão tiêu đầu. Kim Phật giáp chủ thì hai mắt đỏ ngầu như nổi lửa nghiêng răng mím môi phản công như điên như khùng trông chẳng còn ra thể pháp gì nữa. Ha Mật Kim thừa cơ xen vào nói khích:

- Trương Tông Khê, thế thức của người đã bị loạn cả rồi, Truy Hồn Kiếm pháp làm gì có chuyện loạn xạ như thế này? Ha ha... ha ha...

Trong lúc Ha Mật Kim đang huênh hoang giễu cợt bỗng thấy một ông già tay cầm trúc trượng chân nam đá chân xiêu lão đảo bước vào giữa đấu trường miệng nồng nặc hơi rượu, không ngớt kêu la om sòm:

- Quái lạ thật! Quái lạ thật! Như thế này thì không xong rồi. Lão nhi đau bụng mót đi cầu muốn chết đi được mà tại sao lại chẳng thấy một chiếc cầu tiêu nào như thế này.

Lúc ấy đúng vào lúc Truy Hồn kiếm của Kim Phật giáp chủ bị chưởng phong của Ha Mật Kim chấn rời khỏi tay bay văng đi, đầu kiếm nhằm thẳng giữa trán ông già nọ bay tới. Điểm thứ nhất là Kim Phật giáp chủ bị chưởng lực của Ha Mật Kim chấn động đến nỗi khí huyết bị đảo lộn tâm hoảng ý loạn, điểm thứ hai Truy Hồn Kiếm bị sức của luồng chưởng lực ấy hất bắn đi quá mạnh cho nên thanh kiếm bay đi nhanh như điện xẹt chỉ trong nháy mắt đã bay tới ông già nọ, dù ai có muốn ra tay cứu giúp cũng không sao kịp.

Đang lúc ấy chỉ thấy bạch quang thấp thoáng rồi nghe thấy ông già nọ kêu ối da một câu, rồi dường như bị trượt chân chao sang một bên.

Ông ta vội giơ cây trúc trượng chống về phía trước, không hiểu hữu tình hay vô ý, đuôi cây trúc trượng bỗng tà tà chéo sang bên,

chạm ngay vào đầu mũi thanh Truy Hồn Kiếm đang bay tới như vũ bão.

Chỉ nghe tiếng keng một tiếng, thanh Truy Hồn Kiếm liền bị hất bắn sang bên. Lúc đó Ha Mật Kim đã bước tới một bước tay trái vỗ ra một chưởng, nhằm Thiên linh cái của Kim Phật giáp chủ bổ mạnh xuống.

Chưởng này của y vừa nhanh, vừa đùng mãnh, lại vừa đúng mức không sao tưởng tượng, chưởng phong trùm một khoảng rộng đến năm thước, là một tuyệt học bình sinh của Ha Mật Kim.

Kim Phật giáp chủ không sao có thể né tránh được nữa, miệng chỉ thốt ra được một câu hồng mất rồi, và đành nhắm rất chờ chết.

Nhưng bỗng nghe thấy một tiếng kêu quái dị nổi lên, mọi người vội đưa mắt nhìn, thì thấy chuôi kiếm Truy Hồn đã bị ông già nọ hất ngược trở lại, đập trúng vào mu bàn tay của Ha Mật Kim.

Chỉ nghe thấy y kêu ối da một tiếng, rồi vội lui ngay về phía sau mấy bước. Y trợn trừng mắt lên nhìn ông già nọ, cười nhạt một tiếng nói:

- Không ngờ Kim Phật giáp chủ lại được một tay cao thủ trợ giúp như thế này, Ngũ Hành Đội hôm nay quả thật lấy làm vinh hạnh.

Lại nghe thấy ông già nọ cất tiếng kêu la:

- Cao thủ với chả thấp thủ cái thá gì? Lão nhi mỗ còn đang đau bụng mót đi tiêu muốn chết đi đây. Hì hì...

Vừa nói ông ta vừa đưa mắt nhìn Ha Mật Kim từ đầu chí chân một lượt, rồi cười hi hí, nói:

- Lão nhi mỗ đang kiếm một cái cầu tiêu, lão ca có biết nó ở đâu không, xin chỉ giùm một phen với?

Ha Mật Kim hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Ngài quả thật là chân nhân không lộ tướng, còn định múa may quay cuồng ở trước những nhân vật Ngũ Hành Đội này để làm cái trò trống gì?

Ha Mật Kim lúc này đã tức giận đến cực độ, thấy Kim Phật giáp chủ sắp bị giải quyết dưới chưởng lực của mình thì lão già này lại ở đâu tới phá đám. Sức mạnh của Truy Hồn Kiếm bay ra vừa rồi dừng nói là cây trúc tượng, mà dù đó là gang thép cũng bị nó xuyên thủng.

Nhưng cây trúc này không những không bị hề hấn chút nào mà lại còn sức phản chấn làm cho bay ngược trở lại chuôi kiếm đập trúng mu bàn tay của y như vậy, không phải ngẫu nhiên mà là do lão già này đã dùng nội lực truyền qua cây trúc trượng để kịp thời giải nguy cho Kim Phật giáp chủ dưới chưởng lực sát thủ của y. Phần nội lực này sử dụng chính xác khôn lường, không nhanh không chậm và cũng không chệch sang bên một phân nào.

Ha Mật Kim vốn là một trưởng lão đứng đầu Ngũ Hành Đội của Hỏa Thần giáo võ công đã luyện tới mức tinh xảo tuyệt độ, cho nên xem tình hình ấy y đã vỡ lẽ được ngay, nghĩ thầm:

"Hôm nay mình đã gặp phải tay cường địch khó đối phó!

Y liền thò tay vào trong người từ từ rút ra hai mũi truy phát ra nhưng tia sáng đen lấp lánh rồi nói:

- Hai vật này đã lâu rồi không hề sử dụng tới. Hôm nay gặp ngài là tay biết người biết của, không biết làm sao hơn đành phải đem ra để ngài qua mắt một phen.

Lúc ấy Ô Lỗ Mộc và Sơ Lặc Thổ hai trưởng lão đã đánh cho bọn người của Kim Phật giáp chủ người nào người nấy đều mang thương tích nằm la liệt không còn đủ sức đương cự được nữa. Hai người đang định xuống tay hạ sát thủ thì bỗng phát hiện sự có mặt của ông già này đột nhiên nhảy ra quấy nhiễu khiến cho Ha Mật Kim phải rút đôi thư hùng Ô trủy ra đối phó, liền biết ngay đã gặp phải tay kinh địch cho nên vội bỏ quần hùng lại đó, lướt tới phía sau lưng Ha Mật Kim bố trí trận thế thành hình chữ Phẩm.

Kim Phật giáp chủ lúc này mới chợt tỉnh ngộ, biết ông già này chính là lão ăn mày đã quát tháo đòi rượu thịt hồi nãy. Ông ta lại thấy Ha Mật Kim thần sắc rất thận trọng biết ngay ông già ăn mày này thế nào cũng là một dị nhân cho nên ông ta cảm thấy rất yên tâm liền phản chấn tinh thần, vội lớn tiếng quát bảo bọn quần sự mau vào trong nhà lấy thuốc trị thương ra băng bó vết thương cho mọi người, còn mình thì vội chạy tới trợ giúp Ngũ Minh Thượng Nhân.

Ngũ Minh Thượng Nhân trong lúc đang ra sức giao đấu vừa liếc mắt nhìn thấy lão ăn mày nọ xông vào không sao tránh khỏi được mừng rỡ, tay hơi chậm lại, liền bị Chuẩn Cát Hỏa thừa kẽ hở đó chiếm luôn được thượng phong, cho nên ông ta vội thâm liềm tâm

thần, bảo nguyên thủ nhất. Vì vậy chỉ vài chiêu sau ông ta lại thấu hồi được cục diện thăng bằng như trước. Vừa lúc ấy lại được Kim Phật giáp chủ tới trợ giúp nên áp lực của đối phương liền bị giảm sút rất nhiều.

Thượng Nhân không sao nhịn được, liền cất tiếng gọi lớn:

- Phong lão nhi, bạn đã tới đây à?

Chi nghe thấy ông già ăn mày nọ cười đáp:

- Nếu không phải mỗ, chẳng lẽ lại là người hay sao? Hì hì hì...đầu lão trọc người suýt tí nữa thì đã bị người ta gõ tan ra rồi đấy nhé. Hì hì hì...

Kim Phật giáp chủ cùng mọi người nghe nói tới ba chữ Phong lão nhi, lại thấy ông già ăn mày này có vẻ như điên điên khùng khùng, sắc mặt vàng khè nom hình dáng rất tức cười, không hện mà cùng à lên một tiếng cùng thốt lên mấy tiếng:

- Hoàng Diện Phong Cái! Hoàng Diện Phong Cái?

Ông già nọ cười hì hí, nói:

- Lão nhi mỗ vừa ăn nhậu một bữa thật no say, phải gọi mỗ là Hồng Diện mới đúng chứ! Hì hì...

Mấy tiếng "Hoàng Diện Phong Cái" vừa thốt ra khỏi cửa miệng mọi người khiến cho Ha Mật Kim cũng phải giật mình kinh hãi. Y vốn là một tay da mưu tức kể cũng là người đứng đầu Ngũ Hành Đội, tuổi đã ngoài bảy mươi. Ba mươi năm trước đây, khi Trung Nguyên võ lâm liên tay tới Vu Điền, Ha Mật Kim là người duy nhất trong Ngũ Hành Đội còn sót lại, mà hồi ấy đã tham gia vào việc ấn chứng võ học.

Sau khi thắng các nhân vật Trung Thổ, các nhân vật Hỏa Thần giáo thời ấy đều họp nhau lại, cùng bàn luận với giáo chủ về việc ấn chứng võ học, đều nói:

- Các nhân vật của Trung Nguyên võ lâm đều chỉ có hư danh, còn sự thật thì chứng một ai có chân tài thực học cả.

Nhưng lúc ấy giáo chủ chỉ lặng lẽ, không thốt ra lời nào, tựa hồ như đang suy nghĩ về một điều gì rất quan hệ vậy. Một hồi lâu sau, sắc mặt mới lộ đầy vẻ thận trọng, y nói:

- Các vị chớ nên coi thường các nhân vật của võ lâm Trung Nguyên. Lần này họ tới Vu Điền tuy bên trong không thiếu gì các tay

hảo thủ, nhưng chỉ là những nhân vật lục lục thường tài, còn những bậc dị nhân thân mang tuyệt kỹ võ học thì đều không thấy xuất hiện, chẳng hạn như Hoàng Diện Phong Cái mà truyền thuyết trên giang hồ vẫn thường nhắc nhở tới cũng không thấy y tham gia trận chiến này. Nếu có y tham dự, trừ phi bốn giáo chủ ra ấn chứng thì không một ai xứng tay đối thủ với y cả.

Lúc ấy Ha Mật Kim là người trẻ tuổi nhất trong Ngũ Hành Đội tâm cao khí ngạo trong lòng chỉ phục một người giáo chủ, nghe nói liền lộ vẻ không phục nói:

- Nếu vậy ngộ như Hoàng Diện Phong Cái ấn chứng võ học với giáo chủ thì y có thể cầm cự được bao nhiêu chiêu?

Giáo chủ đáp:

- Y có thể cầm cự được tới hơn năm trăm chiêu. Công lực của y đối với ta đại khái cũng không hơn không kém nhau bao nhiêu.

Nói dứt lời giáo chủ liền thuận tay cầm một miếng thịt gà lên ném thẳng vào một cái chuông đồng to lớn cách đó hơn mười trượng.

Chỉ nghe thấy kêu choang một tiếng như long ngâm hổ tiểu vang dội mãi không ngớt, dường như cái chuông đó đã được một đại lực sĩ dùng chiếc dùi đồng mà gõ vào vậy.

Ha Mật Kim lại hỏi:

- Tại sao giáo chủ lại biết rõ được công lực của hần ta như thế?

Giáo chủ đáp:

- Công lực của y cũng là do bốn tọa đã ngẫu nhiên thăm dò mà biết được đấy thôi, nếu có sai cũng chẳng sai là mấy. Mười năm trước đây Tây Tạng Biệt Bang tự Lạt Ma Tăng Nha Lô Tàng phái đại đệ tử của y đáp lễ, bốn tọa liền thiết tiệc khoản đãi nhân đó bàn luận tới võ lâm đại sự...

Ha Mật Kim lại xem lời hỏi:

- Đại đệ tử của Nha Lô Tàng ư? Có phải là người tên Nhật Kha Tắc không?

Giáo chủ đáp:

- Đúng vậy, y chính là Nhật Kha Tắc.

Ha Mật Kim lại hỏi tiếp:

- Lúc y tới đây thì vừa lúc thuộc hạ phụng lệnh ra bên ngoài hành sự khi trở về thì không được gặp y nữa nên thuộc hạ cũng lấy làm tiếc. Y đàm luận với giáo chủ về những chuyện gì?

Giáo chủ đáp:

- Y kể là ở Trung Nguyên hồi gần đây bỗng xuất hiện một lão ăn mày điên điên khùng khùng ăn mặc rất nhơ bẩn ngồi bên bờ hồ Đăng Các bắt cá.

Ha Mật Kim nghĩ thầm:

- Ngồi bên bờ hồ bắt cá thì có gì là lạ!

Giáo chủ lại nói tiếp:

- Y bắt cá, điểm thứ nhất, không dùng lưới câu, điểm thứ hai, không giăng lưới, mà chỉ dùng tay xoa trên mặt nước vài cái, rồi khẽ vỗ nhẹ lên mặt hồ, nước hồ bỗng rẽ sang hai bên rồi cá ở dưới hồ bỗng tự động nhảy cả vào bàn tay y. Chỉ trong một khắc công phu, y đã bắt được hơn mười con cá.

Giáo chủ Hỏa Thần giáo nói tới đây, cúi đầu ra vẻ trầm tư suy nghĩ một hồi lâu, rồi mới nói tiếp:

- Ta đoán môn võ công ấy là một môn tuyệt học công phu của cửa Phật. Thường nghe nói giới Phật môn Trung Nguyên đồn đại, bảo cửa Phật có một môn chưởng công tên gọi là Tâm Chưởng, lúc xuất chưởng tùy theo tâm mà ra, muốn cương muốn nhu cũng đều có thể theo ý mình mà xuất phát. Theo như ta nghĩ, nếu không phải là môn chưởng công đó, thì làm sao lại có thể bắt được cá còn sống nguyên ở dưới hồ lên một cách tài tình như vậy? Hồi ấy, Nhật Kha Tắc cùng mõ đàm luận, y nói ngay chính y cũng không biết rõ là môn công phu gì. Lúc ấy nhất thời bốn tọa cũng không sao nghĩ ra được, sau này khi ta võ lễ thì Nhật Kha Tắc đã trở về Tây Tạng rồi.

Ha Mật Kim lại hỏi:

- Thế còn tên Hoàng Diện Phong Cái nọ sau rồi thế nào?

Giáo chủ đáp:

- Nghe Nhật Kha Tắc nói, thì Phong Cái quanh quẩn ở Biệt Bang tự gần hai ngày, tựa hồ như muốn tìm kiếm ai vậy. Sau đó, y liền bỏ đi tới chùa Lạp Tát. Cách hai hôm sau, bỗng nghe thấy một người đồng đạo Trung Nguyên kể Hoàng Diện Phong Cái ác đấu với sáu vị Lạt Ma cao thủ thượng thừa của Lạp Bồ, đả thương liên tiếp ba người,

ba người còn lại thấy tình thế bất ổn, đều phải rút lui hết. Không bao lâu sau, Lạt Bồ liền phái người tới Biệt Bang tự yết kiến sư phụ của Nhật Kha Tắc là Nha Lô Tàng để dò hỏi về hành tung của Hoàng Diện Phong Cái. Không may, lúc ấy lại đúng vào thời Nha Lô Tàng đang bế quan nên ông ta không thể tiếp các nhân vật ở Lạt Bồ ấy được. Còn Hoàng Diện Phong Cái sau khi đại thắng sáu vị Lạt Ma cao thủ thượng thừa rồi không còn thấy xuất hiện ở Lạt Bồ nữa.

Sự tích về Hoàng Diện Phong Cái ác đấu với sáu vị cao thủ Lạt Ma nọ, Ha Mật Kim rất lấy làm ngờ vực không tin. Y hoài nghi giáo chủ đã bày đặt chuyện đó ra để ngấm khuyên răn mình là ngoài trời còn có trời, người giỏi còn có người giỏi hơn mà phải đề cao cảnh giác.

Hôm nay y bỗng nghe thấy Kim Phật giáp chủ cùng mọi người thốt lên bốn chữ Hoàng Diện Phong Cái mà ông già đứng ở trước mặt đây lại không hề phủ nhận, y mới chợt tỉnh ngộ biết ngay câu chuyện giáo chủ kể năm xưa không phải là giả.

Ha Mật Kim vốn là một con cáo già cơ trí tuyệt luân vừa đảo lộn đôi người một vòng đã tính ngay ra được cách đối phó. Thừa lúc Hoàng Diện Phong Cái không để ý y liền nháy mắt ra hiệu cho Ô Lô Mộc và Sơ Lạc Thổ. Hai người nọ vội rút ngay binh khí ra, rồi ba môn khí giới đều cùng bất thần xé gió đánh tới, ba mặt đều tấn công Hoàng Diện Phong Cái như cuồng phong bạo vũ.

Lúc ấy Hoàng Diện Phong Cái mắt đang lim dim cười nói với quần hùng không hề đề phòng chút nào cả. Thư hùng Ô truy của Ha Mật Kim nhằm phía bên hông bên tả ông già mà tấn công, tay phải Ô Lô Mộc sử dụng một trái lục giác truy nhắm phía sau lưng ông ta quất ngang một thế. Sơ Lạc Thổ sử dụng một sợi xích giao cân mang theo một luồng kinh phong cuốn thẳng về phía vai trái Hoàng Diện Phong Cái.

Ba tay cao thủ của Tây Vực này chỉ trong nháy mắt ba mặt cùng liên tay tấn công, thế mạnh như bài sơn đảo hải. Ngũ Minh Thượng Nhân vừa đưa mắt trông thấy cũng phải giật mình kêu khổ thầm.

Chỉ thấy Hoàng Diện Phong Cái tay chân khua loạn xạ, miệng thì ồm tỏi:

- Trời đất! Sao các vị lại cứ thích đùa cợt lão nhi này như vậy!

Trong lúc tay múa loạn xạ, trức trượng bỗng dừng đưa ngang một cái. Chỉ nghe đến "chát" một tiếng, đã đánh bật ngay Ô truy của Ha

Mật Kim dội ngược lại. Trong lúc chân loạn choạng trông như suýt té lăn ra đất ông ta lại ngẫu nhiên tránh thoát được cây Lục giáp trủy của Ô Lỗ Mộc và sợi xích giao cân của Sơ Lặc Thổ.

Giữa lúc cấp thời ấy, sợi Xích cân của Sơ Lặc Thổ không sao thâm lại kịp, liền quất trúng ngay vào cây Lục giáp của Ô Lỗ Mộc. Chỉ nghe đến "chát" một tiếng, hai món binh khí va đụng chạm nhau liền bật dội trở lại, khiến cả hai đều cảm thấy cổ tay tê dại, đau nhức khôn tả.

Chỉ trong nháy mắt, ba tay đại cao thủ của xứ Tây Vực hiển nhiên đã bị lép vế. Sơ lặc Thổ không sao nén nổi lửa giận, liền mắng chửi:

- Lão già chó chết kia, hãy xem mồ thiến người đây!

Xích giao cân lại nhằm gót chân Hoàng Diện Phong Cái mà cuốn tới.

Lão Hoàng Diện Phong Cái này hai chân cứ lão đảo hoài, làm như đứng không vững vậy, hết ngả sang Đông lại nghiêng sang Tây mồm không ngớt kêu la:

- Ôi dà! Người định làm gì thế này? Quái lạ thật! Thế võ này của người trông sao mà khó coi quá! Trủy này của người suýt đánh trúng vào đích bật trở lại thì không khỏi đánh hụt vào chỗ trống không.

Lúc này Ý Châu Tam Kiệt, Trường Bạch Ngũ Hổ, Tiên Đại trang chủ đều ngồi xếp bằng tròn ở dưới sàn, do bọn tráng đinh băng bó vết thương, thấy Hoàng Diện Phong Cái đùa giỡn ba tay đại cao thủ của xứ Tây Vực như vậy không sao giấu được vẻ mừng rỡ, liền lớn tiếng hoan hô vang dội.

Bọn Ha Mật Kim tự biết hôm nay mình đã gặp phải tay kinh địch vội cố nén lửa giận, thâm liên tâm thần, chú tâm vào từng chiêu thức một của đối phương, để mong thừa dịp giở sát thủ ra, bất ngờ đột kích...

Hoàng Diện Phong Cái bắt chước thái độ cuồng ngạo của bọn Ha Mật Kim, cứ cười hi hí giễu cợt:

- Trông các vị đã có vẻ nóng nảy lắm rồi, chắc không còn thấy hứng thú đùa giỡn với lão nhi này nữa, phải không? Để lão nhi thưởng cho mấy vị vài chiêu để cho người được tỉnh táo nhé?

Chỉ nghe cốc cốc mấy tiếng, đỉnh đầu của Sơ Lặc Thổ với Ô Lỗ Mộc hai người đều bị cây trúc trượng của Phong Cái gõ trúng. Tuy thế đánh ấy của Phong Cái có vẻ như đùa giỡn, nhưng đã gõ đến nỗi hai

người cảm thấy đầu óc choáng váng, tối tăm mặt mũi, mắt nổ đom đóm. Còn Ha Mật Kim kinh nghiệm với võ công đều vượt hẳn đồng bọn cho nên vừa thấy đầu cây trúc trượng chuyển động, y đã sớm biết sự lợi hại vội co đầu rút cổ rồi lăn luôn mấy vòng mới tránh thoát được cái nhục bị gõ đầu ấy...

Hoàng Diện Phong Cái lại cười hí hí, nói tiếp:

- Quái lạ thật! Sao lại có thể võ gì mà cứ co đầu rút cổ giống như con rùa thế này!

Ha Mật Kim bị ông ta giễu cợt đến mặt tái mét. Y năm nay tuổi đã ngoài bảy mươi, địa vị lại rất cao trong Hỏa Thần giáo, nay bị Hoàng Diện Phong Cái liên tiếp sỉ nhục như vậy, y chỉ còn biết tự trách mình là võ công không bằng được người, liền nghĩ thầm:

"Lần này việc lấy Mặc Ngọc không thành. Nếu bọn mình còn ở lại đây lâu, thế nào cũng không sao tránh khỏi bị mang thêm điều nhục nhã, chi bằng hãy nói vài câu để gỡ lại sĩ diện. Sau đó, tam thập lục kế chỉ có tẩu vi là thượng sách".

Nghĩ đoạn, y vội nhảy ra khỏi vòng chiến, lớn tiếng nói:

- Bạn có cái tên là cái gì Hoàng Diện Phong Cái kia! Hôm nay Hỏa Thần giáo Ngũ Hành Đội chúng ta đã được lãnh giáo bạn rồi. Món nợ này, chúng ta hãy tạm ghi vào sổ. Đi thôi!

Y vừa thốt ra hai chữ đi thôi, Sơ Lạc Thổ, Ô Lỗ Mộc, Thập Lý Thủy và Chuẩn Cát Hỏa vội nhảy ra khỏi vòng chiến, rồi quát bảo mười hai thanh y đồng tử cùng nhảy ra bên ngoài sảnh tức thì.

Hoàng Diện Phong Cái lại quát tiếng kêu la:

- Ủa! Lạ thật! Các bạn này không biết quy lệ là gì cả! Bỗng dưng nhảy tới đùa cợt lão nhi, rồi lại đột ngột bỏ đi như thế! Tại sao vậy?

Mọi người bỗng nghe những tiếng "loong coong, loong coong" một hồi, bóng trúc trượng thấp thoáng, Xích giao cân, Lục giáp trụ và Ô trụ đều bị đánh rớt cả xuống mặt đất.

Thủ pháp này của Hoàng Diện Phong Cái nhanh đến nỗi khiến mọi người đều cảm thấy mắt hoa lên, không ai nhìn thấy ông ta đã ra tay như thế nào?

Lại nghe thấy Hoàng Diện Phong Cái cười hí hí nói:

- Các bạn đã nói sẽ ghi sổ, thì tạm thời phải để lại mấy món đồng nát sắt vụn này ở đây cho lão nhi. Nếu lúc nào các người muốn lấy lại phải đem tiền bạc tới chuộc mới được. Hì hì...